

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Rådet	
96/C 87/01	Fælles holdning (EF) nr. 8/96 af 27. november 1995 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets direktiv om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT)	1
96/C 87/02	Fælles holdning (EF) nr. 9/96 af 27. november 1995 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening	8
96/C 87/03	Fælles holdning (EF) nr. 10/96 af 29. januar 1996 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets forordning om rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for udviklingslandene	29
96/C 87/04	Fælles holdning (EF) nr. 11/96 af 29. januar 1996 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets forordning om fødevarerhjælpspolitik og fødevarerhjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarerikkerden	34
96/C 87/05	Fælles holdning (EF) nr. 12/96 af 29. januar 1996 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets forordning om humanitær bistand	46
96/C 87/06	Fælles holdning (EF) nr. 13/96 af 29. januar 1996 fastlagt af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Rådets forordning om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport	53

I

(Meddelelser)

RÅDET

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 8/96

fastlagt af Rådet den 27. november 1995

med henblik på vedtagelse af Rådets direktiv 96/.../EF om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT)

(96/C 87/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 S, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽³⁾, og ud fra følgende betragtninger:

1) Ved Rådets direktiv 76/403/EØF af 6. april 1976 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler⁽⁴⁾ blev der foretaget en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning på dette område; disse regler har imidlertid vist sig at være utilstrækkelige; som følge af den tekniske udvikling er der nu mulighed for at forbedre bortskaffelsesvilkårene for PCB; direktivet bør derfor erstattes med et nyt direktiv;

2) i Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes admini-

strativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽⁵⁾ understreges behovet for regelmæssigt at tage hele problemet op til fornyet overvejelse med henblik på gradvis at nå frem til et fuldstændigt forbud mod PCB/PCT;

3) en risikofri bortskaffelse af affald, der hverken kan genvindes eller genbruges, er en af målsætningerne i Rådets resolution af 7. maj 1990 om affaldspolitik⁽⁶⁾, der bekræftes i 5. handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, hvis generelle linje og strategi Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, godkendte i deres resolution af 1. februar 1993⁽⁷⁾;

4) i henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽⁸⁾ er det nødvendigt at træffe passende foranstaltninger for at undgå henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald og anvendelse af fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet;

5) på grund af de risici, PCB indebærer for miljøet og menneskers sundhed, bør der indføres generelle forpligtelser vedrørende kontrolleret bortskaffelse af

⁽¹⁾ EFT nr. C 319 af 12. 12. 1988, s. 57, og EFT nr. C 299 af 20. 11. 1991, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 139 af 5. 6. 1989, s. 1.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 17. maj 1990 (EFT nr. C 149 af 18. 6. 1990, s. 150) og 12. december 1990 (EFT nr. C 19 af 28. 1. 1991, s. 83). Rådets fælles holdning af 27. november 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 108 af 26. 4. 1976, s. 41.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 201. Direktivet er senest ændret ved direktiv 94/60/EØF (EFT nr. L 365 af 31. 12. 1994, s. 1).

⁽⁶⁾ EFT nr. C 122 af 18. 5. 1990, s. 2.

⁽⁷⁾ EFT nr. C 138 af 17. 5. 1993, s. 1.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 94/3/EF (EFT nr. L 5 af 7. 1. 1994, s. 15).

- PCB og dekontaminering eller bortskaffelse af apparater;
- 6) disse forholdsregler bør træffes snarest muligt uden tilsidesættelse af de internationale forpligtelser, der er indgået af medlemsstaterne, navnlig forpligtelserne i beslutning PARCOM 92/3⁽¹⁾; PCB, som optages i en fortegnelse, skal være bortskaffet senest ved udgangen af 2010;
- 7) bortskaffelse af PCB er et midlertidigt overgangsproblem, og nogle medlemsstater, der ikke har kapacitet til en sådan bortskaffelse, står i en force majeure-situation; nærhedsprincippet bør derfor fortolkes smidigt for at muliggøre europæisk solidaritet på dette område; der bør i øvrigt i Fællesskabet etableres anlæg til bortskaffelse, dekontaminering og opbevaring af PCB;
- 8) ved Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald⁽²⁾ er 50 ppm fastsat som den øverste grænse for PCB/PCT-indholdet i regenereret olie eller brændselolie;
- 9) ved Rådets direktiv 91/339/EØF af 18. juni 1991 om ellefte ændring af direktiv 76/769/EØF⁽³⁾ forbydes eller begrænses markedsføringen af visse PCB-erstatningsstoffer; der bør derfor også ske en fuldstændig bortskaffelse af disse stoffer;
- 10) for at kunne tilpasse PCB-bortskaffelseskapa- citeten efter behovene er det nødvendigt at have kendskab til de eksisterende mængder PCB, og der bør derfor foretages en mærkning af apparater indeholdende PCB og udarbejdes fortegnelser over dem; disse fortegnelser bør ajourføres regelmæssigt;
- 11) som følge af de omkostninger og tekniske vanskeligheder, der vil være forbundet med en fortegnelse over svagt PCB-forurenede apparater, bør der for disse anvendes en forenklet metode; i øvrigt bør der for svagt PCB-forurenede apparater planlægges en bortskaffelse ved udløbet af deres levetid under hensyn til den lille risiko, de udgør for miljøet;
- 12) da markedsføring af PCB er forbudt, bør udskillelse af PCB fra andre stoffer med henblik på genbrug af disse PCB og påfyldning af transformatorer med PCB forbydes; af sikkerhedshensyn kan vedligeholdelsen af transformatorer dog fortsætte med henblik på at opretholde den dielektriske kvalitet af de PCB, de indeholder;
- 13) de virksomheder, der beskæftiger sig med bortskaffelse og/eller dekontaminering af PCB, skal have en tilladelse;
- 14) det er nødvendigt at fastsætte vilkår for dekontaminering af apparater indeholdende PCB, og der bør kræves en specifik mærkning af disse apparater;
- 15) visse tekniske opgaver, der er nødvendige for iværksættelsen af dette direktiv, bør varetages af Kommissionen efter udvalgsproceduren i artikel 18 i direktiv 75/442/EØF;
- 16) da der kun findes et lille antal anlæg til bortskaffelse og dekontaminering af PCB, og deres kapacitet er begrænset, er det nødvendigt at planlægge bortskaffelsen og/eller dekontamineringen af de PCB, der er optaget i fortegnelserne; der bør udarbejdes en plan for indsamling og bortskaffelse af de apparater, der ikke er optaget i fortegnelserne; denne plan kan om nødvendigt baseres på eksisterende ordninger vedrørende affald i almindelighed; den behøver ikke at omfatte meget små mængder PCB, som ikke kan konstateres i praksis —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolleret bortskaffelse af PCB, dekontaminering eller bortskaffelse af apparater indeholdende PCB og/eller bortskaffelse af brugte PCB med henblik på deres fuldstændige bortskaffelse på grundlag af dette direktivs bestemmelser.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- a) »PCB«:
- polychlorbiphenyler
  - polychlorterphenyler
  - monomethyltetrachlordiphenylmethan, monomethyl-dichlordiphenylmethan og monomethyl-dibrom-diphenylmethan
  - blandinger med et samlet indhold på mere end 0,005 vægtprocent af ovennævnte stoffer
- b) »apparater indeholdende PCB«: apparater eller udstyr, der indeholder eller har indeholdt PCB (f. eks.

⁽¹⁾ Ministermøde i Oslo og Pariskommissionen den 21. og 22. september 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 23. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽³⁾ EFT nr. L 186 af 12. 7. 1991, s. 64.

transformatorer, kondensatorer eller beholdere, som indeholder restmængder), og som ikke er dekontamineret. Apparater af en type, der kan indeholde PCB, betragtes som apparater indeholdende PCB, medmindre det modsatte med rimelighed kan antages

- c) »brugte PCB«: PCB, der betragtes som affald efter direktiv 75/442/EØF
- d) »indehaver«: den fysiske eller juridiske person, der er i besiddelse af PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB
- e) »dekontaminering«: alle operationer, hvorved apparater, genstande, materialer eller væsker, der er kontamineret med PCB, kan genbruges, genvindes eller bortskaffes sikkert, herunder eventuelt udskiftning, dvs. alle operationer, hvorved PCB udskiftes med en egnet væske, der ikke indeholder PCB;
- f) »bortskaffelse«: bortskaffelsesform D 8, D 9, D 10, D 12 (kun i et sikkert, dybt, underjordisk lager i en tør klippeformation, og kun for apparater, der indeholder PCB og brugte PCB, som ikke kan dekontamineres) og D 15 i henhold til bilag II A til direktiv 75/442/EØF.

Artikel 3

Med forbehold af internationale forpligtelser træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for snarest muligt at sikre bortskaffelse af brugte PCB og dekontaminering eller bortskaffelse af PCB og apparater indeholdende PCB. Hvad angår apparater og PCB indeholdt deri, som optages i en fortegnelse i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, skal dekontamineringen og/eller bortskaffelsen ske senest ved udgangen af 2010.

Artikel 4

1. For at overholde artikel 3 sørger medlemsstaterne for, at der udarbejdes fortegnelser over apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm³, og sender Kommissionen en sammenfatning af disse fortegnelser senest tre år efter dette direktivs vedtagelse. Med hensyn til kondensatorer skal tærsklen på 5 dm³ forstås således, at den omfatter samtlige enkeltelementer i et kombineret sæt.
2. For apparater, om hvilke det med rimelighed kan antages, at deres væsker indeholder mellem 0,05 og 0,005 vægtprocent PCB, kan der udarbejdes en fortegnelse uden angivelse af de oplysninger, der kræves efter stk. 3, tredje og fjerde led, og apparaterne kan mærkes »PCB-kontamineret < 0,05 %«. Dekontaminering eller bortskaffelse af dem skal ske i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2.

3. Fortegnelsen skal indeholde følgende:

- indehaverens navn og adresse
- beskrivelse af apparaterne og angivelse af, hvor de befinder sig
- mængden af PCB indeholdt i apparaterne
- datoen for og behandlingsmetoden eller udskiftningen, der er udført eller planlagt
- anmeldelsesdato.

Har en medlemsstat allerede udarbejdet en lignende fortegnelse, kræves der ikke udarbejdet en ny. Fortegnelserne ajourføres regelmæssigt.

4. For at overholde stk. 1 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indehavere af sådanne apparater underretter de kompetente myndigheder om den mængde, de ligger inde med, og om eventuelle ændringer i denne mængde.

5. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at apparater, som optages i en fortegnelse i overensstemmelse med stk. 1, forsynes med mærkning. En lignende mærkning skal anbringes på døren til lokaler, hvor disse apparater befinder sig.

6. Bortskaffelsesvirksomheder fører et register over mængden af de brugte PCB, de modtager, samt deres oprindelse, art og indhold af PCB. De meddeler de kompetente myndigheder disse oplysninger. Dette register skal være tilgængeligt for de lokale myndigheder og offentligheden. De giver endvidere de indehavere, som leverer brugte PCB, et modtagelsesbevis, hvori arten og mængden er specificeret.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med de anmeldte mængder.

Artikel 5

1. Uanset artikel 3 i direktiv 75/442/EØF forbyder medlemsstaterne udskillelse af PCB fra andre stoffer med henblik på genbrug af disse PCB.
2. Medlemsstaterne forbyder opfyldning af transformatorer med PCB.
3. Transformatorer indeholdende PCB kan fortsat vedligeholdes, indtil de dekontamineres, nedlægges og/eller bortskaffes i henhold til dette direktiv, men kun hvis formålet er at sikre, at de PCB, de indeholder, overholder de tekniske regler og specifikationer for dielektrisk kvalitet, og forudsat at transformatorerne er i god stand og helt tætte.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at brugte PCB og apparater indeholdende PCB, som optages i en fortegnelse i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, snarest muligt overdrages til en virksomhed, der er godkendt efter artikel 8.

2. Inden en godkendt virksomhed overtager PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB, skal der træffes alle nødvendige forholdsregler for at undgå brandfare. Med henblik herpå holdes PCB adskilt fra brændbare stoffer.

3. Når det er praktisk muligt, skal apparater indeholdende PCB, som ikke skal optages i en fortegnelse i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, og som indgår i et andet apparat, fjernes og indsamles separat, når sidstnævnte apparat tages ud af brug, genvindes eller bortskaffes.

Artikel 7

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at forbyde afbrænding af PCB og/eller brugte PCB på skibe.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle virksomheder, der beskæftiger sig med dekontaminering og/eller bortskaffelse af PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB, har tilladelse dertil i overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 75/442/EØF.

2. Når bortskaffelse sker ved afbrænding, finder bestemmelserne i Rådets direktiv 94/67/EØF af 16. december 1994 om afbrænding af farligt affald⁽¹⁾ anvendelse. Andre metoder til bortskaffelse af PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB kan tillades, hvis de — sammenlignet med afbrænding — opfylder tilsvarende miljøbeskyttelsesstandarder og overholder de tekniske standarder, der betragtes som den bedste tilgængelige teknologi.

3. Medlemsstaterne træffer enkeltvis eller i fællesskab de nødvendige foranstaltninger for om nødvendigt at udvikle anlæg til bortskaffelse, dekontaminering og sikker opbevaring af PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB under hensyntagen til artikel 4, stk. 3, litra a), nr. ii), i forordning 93/259/EØF⁽²⁾ og artikel 5, stk. 1, i direktiv 75/442/EØF.

⁽¹⁾ EFT nr. L 365 af 31. 12. 1994, s. 34.

⁽²⁾ EFT nr. L 30 af 6. 2. 1993, s. 1. Forordningen er ændret ved Kommissionens beslutning 94/721/EF (EFT nr. L 288 af 9. 11. 1994, s. 36).

Artikel 9

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at transformatorer, der indeholder mere end 0,05 vægtprocent PCB, dekontamineres under følgende omstændigheder:

- formålet med dekontamineringen skal være at nedbringe PCB-niveaue til mindre end 0,05 vægtprocent og om muligt til højst 0,005 vægtprocent
- den ikke PCB-holdige erstatningsvæske skal medføre klart færre risici
- udskiftningen af væsken må ikke bringe den efterfølgende bortskaffelse af PCB i fare
- mærkningen af transformatoren skal efter dekontamineringen erstattes med den mærkning, der er angivet i bilaget.

2. Uanset artikel 3 sikrer medlemsstaterne, at transformatorer, hvis væsker indeholder mellem 0,05 og 0,005 vægtprocent PCB, enten dekontamineres under de omstændigheder, der er nævnt i stk. 1, litra b), c) og d), eller bortskaffes, når deres levetid er forbi.

Artikel 10

Kommissionen, der herved følger proceduren i artikel 18 i direktiv 75/442/EØF:

- fastsætter referencemålemetoderne til bestemmelse af PCB-indholdet i kontaminerede materialer. Målinger, der er foretaget, inden referencemetoderne blev fastsat, er fortsat gyldige
- kan fastsætte tekniske standarder for de andre metoder til bortskaffelse af PCB, der er nævnt i artikel 8, stk. 2, andet punktum
- stiller en liste til rådighed over produktbetegnelser på kondensatorer, modstande eller induktansspoler, som indeholder PCB
- definerer om nødvendigt med henblik alene på artikel 9, stk. 1, litra b) og c), andre mindre farlige PCB-erstatningsprodukter.

Artikel 11

1. Senest tre år efter vedtagelsen af dette direktiv opstiller medlemsstaterne:

- planer for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB
- en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af de i artikel 6, stk. 3, nævnte apparater, som ikke skal optages i fortegnelser efter artikel 4, stk. 1.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om disse programmer og skitserede planer.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest 18 måneder efter dets vedtagelse. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 13

1. Dette direktiv træder i kraft på datoen for dets vedtagelse, og direktiv 76/403/EØF ophæves fra denne dato.

2. Med virkning fra det i stk. 1 nævnte tidspunkt skal:

- a) henvisningen i artikel 10, stk. 1, i direktiv 87/101/EØF⁽¹⁾ til »PCB/PCT som defineret i direktiv 76/403/EØF« betragtes som en henvisning til PCB som omhandlet i nærværende direktiv
- b) henvisningen i artikel 10, stk. 2, i direktiv 87/101/EØF til direktiv 76/403/EØF betragtes som en henvisning til nærværende direktiv
- c) henvisningen i artikel 2, litra j), i forordning (EØF) nr. 259/93 til artikel 6 i direktiv 76/403/EØF betragtes som en henvisning til artikel 8 i nærværende direktiv.

Artikel 14

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i ...

På Rådets vegne
Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 42 af 12. 2. 1987, s. 43.

BILAG

MÆRKNING AF DEKONTAMINEREDE APPARATER INDEHOLDENDE PCB

Hver komponent af dekontaminerede apparater skal være tydeligt forsynet med en udslettelig mærkning, der er præget eller graveret, og som skal indeholde følgende oplysninger på brugslandets sprog:

DEKONTAMINERET APPARAT INDEHOLDENDE PCB

Den PCB-holdige væske blev udskiftet

- med ..... (erstatningsvæskens betegnelse)
- den ..... (dato)
- af ..... (virksomhed)

PCB-koncentrationen

- i den gamle væske: ..... vægtprocent
- i den nye væske: ..... vægtprocent.

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Kommissionen forelagde den 3. november 1988 Rådet et forslag til direktiv om bortskaffelse af PCB/PCT baseret på EF-traktatens artikel 100 A⁽¹⁾.
2. Europa-Parlamentet afgav førstebehandlingsudtalelse den 17. maj 1990⁽²⁾ og den 12. december 1990⁽³⁾.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse den 30. marts 1989⁽⁴⁾.
3. På baggrund af disse udtalelser forelagde Kommissionen den 22. oktober 1991 Rådet et ændret forslag baseret på traktatens artikel 100 A og 113⁽⁵⁾.
4. Rådet mente imidlertid, at det korrekte retsgrundlag må være traktatens artikel 130 S, stk. 1. Det hørte derfor Europa-Parlamentet med hensyn til dette spørgsmål. Europa-Parlamentet accepterede ved beslutning af 20. september 1995 denne ændring af retsgrundlaget.
5. Rådet fastlagde den 27. november 1995 sin fælles holdning i overensstemmelse med traktatens artikel 189 C.

II. FORMÅL

I direktivudkastet fastsættes foranstaltninger til kontrolleret bortskaffelse af PCB og/eller brugte PCB samt dekontaminering eller bortskaffelse af apparater indeholdende PCB med henblik på deres fuldstændige bortskaffelse inden for en nærmere fastsat frist.

III. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

1. Generelle bemærkninger

Siden Kommissionens forelæggelse af det ændrede forslag er der foregået en væsentlig udvikling såvel med hensyn til de internationale instrumenter og EF-instrumenterne som med hensyn til de tekniske fremskridt i forbindelse med bortskaffelse af farlige stoffer.

De kontraherende parter i Pariserkonventionen besluttede således i september 1992, at PCB skal være bortskaffet senest ved udgangen af 1999 for de stater, der har kyststrækning ud til Nordsøen, og senest ved udgangen af 2010 for de øvrige stater, der er parter i konventionen. Ved hjælp af flere forskellige EF-retsakter (direktiv 91/156/EØF om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald⁽⁶⁾, direktiv 91/689/EØF om farligt affald⁽⁷⁾, direktiv 94/67/EØF om forbrænding af farligt affald⁽⁸⁾ og forordning (EØF) 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald⁽⁹⁾), er der ligeledes fundet en løsning på andre aspekter af Kommissionens ændrede forslag.

Derfor har Rådet ment at kunne forenkle og give nye retningslinjer for dette forslag. Det har således ladet de bestemmelser udgå, der i mellemtiden er blevet dækket af andre

(1) EFT nr. C 319 af 12. 12. 1988, s. 57.

(2) EFT nr. C 149 af 18. 6. 1990, s. 150.

(3) EFT nr. C 19 af 28. 1. 1991, s. 83.

(4) EFT nr. C 139 af 5. 6. 1989, s. 1.

(5) EFT nr. C 299 af 20. 11. 1991, s. 9.

(6) EFT nr. L 78 af 26. 3. 1991, s. 32.

(7) EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 20.

(8) EFT nr. L 365 af 31. 12. 1994, s. 34.

(9) EFT nr. L 30 af 6. 2. 1993, s. 1.

direktiver (f. eks. vedrørende overførsel og bortskaffelse ved forbrænding af PCB), og har indført udgangen af år 2010 som sidste frist for endelig bortskaffelse af PCB.

Eftersom forbuddet mod markedsføring af PCB og visse erstatningsprodukter siden 1985 har ført til en øget mængde af »brugte« PCB og kontamineret materiale, skal bortskaffelsesbetingelserne især medvirke til at undgå ukontrolleret spredning heraf på grund af de alvorlige risici, som disse stoffer udgør for miljø og sundhed.

Rådet har bestræbt sig på i det væsentlige at medtage de bestemmelser, der sikrer et højt beskyttelsesniveau for sundhed og miljø, uden at tilstræbe en systematisk harmonisering og under hensyntagen til situationen i de forskellige medlemsstater.

2. Særlige bemærkninger

På baggrund af de generelle bemærkninger i forrige punkt har Rådet set sig i stand til helt eller delvis at medtage de af Europa-Parlamentets ændringsforslag, som Kommissionen har indarbejdet i sit ændrede forslag, dog med undtagelse af følgende ændringsforslag:

- nr. 8, 9, 10, 11, 13, 20, 23, 32, 33, 51, 55, 58, 59, 60, 63, 65 og 66, hvis indhold allerede er dækket af andre EF-retsakter, eller som vil blive genstand for nye forslag fra Kommissionen
- nr. 22, 24, 27, 30, 31, 36 og 37, der omhandler foranstaltninger, hvor dimensionerne og indsatsen imidlertid gør, at de er mere egnede til at blive truffet af medlemsstaterne end af Det Europæiske Fællesskab.

Desuden har Rådet fundet det nyttigt at styrke visse aspekter af det ændrede forslag, f. eks.:

- fortegnelsen (artikel 4) gøres obligatorisk for et PCB-indhold på mere end 5 dm³, og fristen gøres kortere end oprindeligt foreslået. Kontrollen med fortegnelsen er ligeledes gjort strengere
- opfyldning af transformatorer med PCB forbydes (artikel 5).

Rådet har fundet, at fortolkningen af nærhedsprincippet bør gøres mere smidig, således at visse medlemsstater, der ikke har kapacitet til bortskaffelse, kan overholde direktivets bestemmelser (jf. 7. betragtning samt artikel 8, stk. 3 — ændringsforslag 56).

Endelig har Rådet fundet det nødvendigt at medtage andre væsentlige aspekter, navnlig:

- indførelse af udgangen af år 2010 som sidste frist for bortskaffelse af PCB, hvilket ikke forhindrer visse medlemsstater i at opfylde parallelle forpligtelser inden for rammerne af Pariserkonventionen (artikel 3 og 6. betragtning)
- revision og forenkling af omstændighederne for dekontaminering af apparater samt undtagelse fra fristen i år 2010 for transformatorer med lav koncentration af PCB, idet disse kan bortskaffes, når deres levetid er forbi (artikel 9)
- tildeling af yderligere gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen, bl. a. fastsættelse af de tekniske standarder for andre metoder til bortskaffelse af PCB og udfærdigelse af listen over produktbetegnelser på kondensatorer og andre mindre farlige PCB-erstatningsprodukter (artikel 10).

Kommissionen har accepteret alle disse ændringer.

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 9/96

fastlagt af Rådet den 27. november 1995

med henblik på vedtagelse af Rådets direktiv 96/.../EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening

(96/C 87/02)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 S, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽³⁾, og ud fra følgende betragtninger:

- 1) Målene og principperne for Fællesskabets miljøpolitik går, som fastlagt i traktatens artikel 130 R, navnlig ud på at forebygge, begrænse og, så vidt det er muligt, fjerne forurening, fortrinsvis ved kilden, og at sikre en forsigtig udnyttelse af naturressourcerne i overensstemmelse med princippet om, at forurenere betaler, og forebyggelsesprincippet;
- 2) i femte handlingsprogram på miljøområdet, hvis hovedlinjer Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, godkendte i deres resolution af 1. februar 1993⁽⁴⁾, lægges der særlig vægt på integreret forureningsbekæmpelse som et vigtigt led i processen frem mod en mere bæredygtig balance mellem menneskets aktiviteter og den samfundsøkonomiske udvikling på den ene side og naturens ressourcer og regenerationsevne på den anden side;
- 3) gennemførelsen af integreret forureningsbekæmpelse kræver handling på fællesskabsplan for at ændre og supplere gældende fællesskabsforskrifter vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra industri anlæg;

- 4) ved Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industri anlæg⁽⁵⁾ indførtes et generelt krav om forhåndsgodkendelse af drift eller væsentlige ændringer af industri anlæg, som kan forårsage luftforurening;
- 5) ved Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af bestemte farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽⁶⁾ indførtes krav om tilladelse til udledning af sådanne stoffer;
- 6) der findes ganske vist fællesskabsforskrifter om bekæmpelse af luftforurening og om forebyggelse eller begrænsning af udledning af farlige stoffer i vandmiljøet, men der har aldrig været fastsat tilsvarende forskrifter til forebyggelse eller begrænsning af emissioner til jord;
- 7) særskilte strategier til bekæmpelse af emissioner til luft, vand eller jord hver for sig vil kunne fremme overførsel af forurening mellem de forskellige miljømedier frem for at beskytte miljøet som helhed;
- 8) formålet med en integreret forureningsbekæmpelse er under hensyn til affaldshåndteringen at undgå udledninger til luft, vand og jord, overalt hvor dette er praktisk muligt, og, hvor det ikke er muligt, at begrænse dem for at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed;
- 9) direktivet indfører en generel ramme for integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening; det fastsætter de foranstaltninger, der er nødvendige for at kunne gennemføre den integrerede forebyggelse og bekæmpelse af forureningen med henblik på at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed; gennemførelsen af princippet om en bæredygtig udvikling fremmes ved en integreret forureningsbekæmpelse;

⁽¹⁾ EFT nr. C 311 af 17. 11. 1993, s. 6, og EFT nr. C 165 af 1. 7. 1995, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 195 af 18. 7. 1995, s. 54.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 14. december 1994 (EFT nr. C 18 af 23. 1. 1995, s. 96), Rådets fælles holdning af 27. november 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽⁴⁾ EFT nr. C 138 af 17. 5. 1993, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20. Direktivet er ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽⁶⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23. Direktivet er ændret ved direktiv 91/692/EØF.

- 10) bestemmelserne i dette direktiv anvendes, uden at det berører bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾; hvis der ved meddelelsen af godkendelsen skal tages hensyn til oplysninger eller konklusioner, der er fremkommet ved anvendelsen af sidstnævnte direktiv, berører nærværende direktiv ikke gennemførelsen af direktiv 85/337/EØF;
- 11) medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at driftslederen opfylder de generelle principper i visse grundlæggende krav; det er i den forbindelse tilstrækkeligt, at de kompetente myndigheder tager hensyn til disse generelle principper, når de udarbejder godkendelsesvilkårene;
- 12) de foranstaltninger, der træffes i medfør af dette direktiv, skal anvendes på bestående anlæg, enten for visse af bestemmelsernes vedkommende efter en nærmere fastsat frist, eller straks fra datoen for direktivets gennemførelse;
- 13) for at behandle forureningsproblemerne så effektivt og rentabelt som muligt, skal driftslederen tage hensyn til miljøet; de miljøhensyn, der tages, skal meddeles den kompetente myndighed, så denne inden meddelelse af godkendelsen kan sikre sig, at der er truffet alle relevante foranstaltninger til forebyggelse eller bekæmpelse af forurening; alt for forskellige gennemførelsesprocedurer kan give anledning til forskellige miljøbeskyttelsesniveauer og forskellige grader af offentlig opmærksomhed; ansøgningerne om godkendelse i henhold til dette direktiv bør derfor omfatte et minimum af oplysninger;
- 14) en tilstrækkelig samordning af proceduren og godkendelsesvilkårene mellem de kompetente myndigheder vil bidrage til at opnå det højest mulige beskyttelsesniveau for miljøet som helhed;
- 15) den kompetente myndighed bør kun meddele eller ændre en godkendelse, såfremt der er truffet integrerede miljøbeskyttelsesforanstaltninger, for så vidt angår luft, vand og jord;
- 16) godkendelsen omfatter alle de foranstaltninger, der er nødvendige for opfyldelsen af vilkårene i godkendelsen for således at nå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed; uden at godkendelsesproceduren berøres heraf, kan disse foranstaltninger ligeledes gøres til genstand for generelle bindende forskrifter;
- 17) grænseværdier for emission, parametre eller tilsvarende tekniske foranstaltninger skal baseres på den bedste tilgængelige teknik, uden at der foreskrives anvendelse af en bestemt teknik eller teknologi, og under hensyn til det pågældende anlægs tekniske karakteristika, geografiske beliggenhed og de lokale miljøforhold; godkendelsesvilkårene skal under alle omstændigheder indeholde vilkår om begrænsning af langtrækkende eller grænseoverskridende forurening i videst mulig omfang, samtidig med at der sikres et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed;
- 18) det påhviler medlemsstaterne at afgøre, hvordan der om fornødent kan tages hensyn til de tekniske kendetegn ved det pågældende anlæg, dets geografiske beliggenhed og den lokale miljøsituation;
- 19) når en miljøkvalitetsnorm nødvendiggør strengere betingelser end dem, der kan nås ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik, opstilles der bl.a. yderligere vilkår i godkendelsen, uden at det berører andre foranstaltninger, der kan træffes med henblik på at overholde miljøkvalitetsnormerne;
- 20) da den bedste tilgængelige teknik ændrer sig med tiden, særlig på baggrund af de tekniske fremskridt, må de kompetente myndigheder følge med i eller holde sig underrettet om sådanne fremskridt;
- 21) ændringer af et anlæg kan forårsage forurening, og det er derfor nødvendigt at meddele den kompetente myndighed enhver ændring, der vil kunne få konsekvenser for miljøet; en væsentlig ændring af anlægget skal i overensstemmelse med dette direktiv underkastes en forudgående godkendelse;
- 22) godkendelsesvilkårene skal regelmæssigt revurderes og om fornødent ajourføres; under visse omstændigheder vil de under alle omstændigheder blive revurderet;
- 23) for at oplyse befolkningen om de virkninger, driften af anlæg kan få for miljøet, og for at opnå åbenhed i godkendelsesproceduren i hele Fællesskabet, bør offentligheden forud for enhver afgørelse have adgang til oplysninger om ansøgninger om godkendelse af nye anlæg eller væsentlige ændringer af anlæg, om selve godkendelserne og ajourføring og måledata i forbindelse hermed;
- 24) udarbejdelse af en oversigt over de vigtigste emissioner og forureningskilder kan betragtes som et væsentligt instrument, der bl.a. muliggør sammenligning af de forurenende aktiviteter i Fællesskabet; denne oversigt udarbejdes af Kommissionen bistøttet af en forskriftskomite;
- 25) indsamling og udveksling af oplysninger på fællesskabsplan om den bedste tilgængelige teknik vil medvirke til at udligne skævhederne i den teknologiske udvikling i Fællesskabet, bidrage til verdensomspændende formidling af kendskabet til de græn-

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

sværdier, der er fastsat, og de teknikker, der anvendes i Fællesskabet, og hjælpe medlemsstaterne med at gennemføre direktivet korrekt;

- 26) der skal regelmæssigt udarbejdes beretninger om dette direktivs gennemførelse og effektivitet;
- 27) dette direktiv vedrører anlæg, hvor der er stor fare for forurening, og dermed fare for grænseoverskridende forurening; der bør foretages høringer på tværs af grænserne, når der ansøges om godkendelse af nye anlæg, eller om væsentlige ændringer af anlæg, som sandsynligvis vil få negative og væsentlige miljøvirkninger; ansøgninger vedrørende sådanne forslag eller væsentlige ændringer skal være offentligt tilgængelige i den medlemsstat, der må formodes at blive berørt;
- 28) der vil på fællesskabsplan kunne identificeres et behov for en indsats med henblik på at fastsætte emissionsgrænseværdier for visse kategorier af anlæg og forurenende stoffer, som er omhandlet i dette direktiv; Rådet fastsætter disse emissionsgrænseværdier i overensstemmelse med traktatens bestemmelser;
- 29) ingen af kravene i dette direktiv indskrænker anvendelsen af fællesskabsbestemmelser vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen —

80/836/Euratom⁽¹⁾ og genetisk modificerede organismer som omhandlet i direktiv 90/219/EØF⁽²⁾, og 90/220/EØF⁽³⁾

- 2) »forurening«: direkte eller indirekte udledning som følge af menneskelige aktiviteter af stoffer, rystelser, varme eller støj i luft-, vand- eller jordbundsmiljøet, der kan skade menneskers sundhed eller miljøets kvalitet, medføre skade på materielle værdier eller forringelse eller forstyrrelse af naturfaciliteter og andre legitime anvendelser af miljøet
- 3) »anlæg«: en stationær teknisk enhed, hvor der gennemføres én eller flere af de aktiviteter, som er nævnt i bilag I, og enhver anden hermed direkte forbundet aktivitet, der teknisk er knyttet til de aktiviteter, der udføres på denne lokalitet, og som kan have indvirkning på emissioner og forurening
- 4) »bestående anlæg«: anlæg, der enten er i drift, eller som er godkendt efter den lovgivning, der var gældende inden datoen for dette direktivs gennemførelse, eller for hvilke der efter den kompetente myndigheds opfattelse er indgivet en komplet ansøgning om godkendelse under forudsætning af, at anlægget sættes i drift senest et år efter dette direktivs frist for gennemførelse

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

Dette direktiv tager sigte på integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra de aktiviteter, der er omhandlet i bilag I. Det indeholder foranstaltninger med henblik på at forebygge eller, hvis dette ikke er muligt, at begrænse emissioner fra ovennævnte aktiviteter i luft-, vand- og jordbundsmiljøet, herunder foranstaltninger vedrørende affald, for generelt at nå et højt miljøbeskyttelsesniveau, uden at dette berører direktiv 85/337/EØF og andre fællesskabsbestemmelser på området.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »stof«: grundstoffer og kemiske forbindelser, undtagen radioaktive stoffer som omhandlet i direktiv

- 5) »emission«: direkte eller indirekte udledning til luft, vand eller jord af stoffer, rystelser, varme eller støj fra punktkilder eller diffuse kilder på et anlæg
- 6) »emissionsgrænseværdi«: den masse, udtrykt i relation til bestemte parametre, koncentration og/eller niveau for en emission, som ikke må overskrides i et eller flere bestemte tidsrum. Der kan også fastsættes emissionsgrænseværdier for bestemte grupper, familier eller kategorier af stoffer, herunder navnlig for de stoffer, der er anført i bilag III

⁽¹⁾ Rådets direktiv 80/836/Euratom af 15. juli 1980 om ændring af direktiverne om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling (EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1). Direktivet er ændret ved direktiv 84/467/EØF (EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984, s. 4).

⁽²⁾ Rådets direktiv 90/219/EØF af 23. april 1990 om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer (EFT nr. L 117 af 8. 5. 1990, s. 1). Direktivet er ændret ved Kommissionens direktiv 94/51/EF (EFT nr. L 297 af 18. 11. 1994, s. 29).

⁽³⁾ Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (EFT nr. L 117 af 8. 5. 1990, s. 15). Direktivet er ændret ved Kommissionens direktiv 94/15/EF (EFT nr. L 103 af 22. 4. 1994, s. 20).

Emissionsgrænseværdierne for stofferne gælder normalt på det punkt, hvor emissionerne udledes fra anlægget, idet der ses bort fra enhver fortynding ved fastsættelsen af grænseværdier. Ved tilledning af spildevand til et rensningsanlæg kan der ved fastsættelse af emissionsgrænseværdierne for anlægget tages hensyn til effekten af dette behandlingsanlæg under forudsætning af, at der opnås en tilsvarende beskyttelse af miljøet som helhed, og at der ikke påføres miljøet en højere forureningsbelastning, uden at dette berører overholdelsen af bestemmelserne i direktiv 76/464/EØF og om gennemførelse heraf

- 7) »miljøkvalitetsnorm«: den række krav, som et bestemt miljø eller en særlig del heraf skal opfylde på et bestemt tidspunkt ifølge Fællesskabets retsfor skrifter
- 8) »kompetent myndighed«: den eller de myndigheder eller de organer, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning skal udføre de opgaver, der følger af dette direktiv
- 9) »godkendelse«: en eller flere skriftlige afgørelser eller en del heraf, hvorved der gives tilladelse til drift af et anlæg eller en del heraf på visse vilkår med det formål at sikre, at anlægget opfylder direktivets krav. En godkendelse kan omfatte et eller flere anlæg eller dele af anlæg beliggende på samme område og drevet af samme driftsleder
- 10) a) »driftsændring«: en ændring i et anlægs art eller funktion eller en udvidelse af anlægget, der kan få konsekvenser for miljøet
- b) »væsentlig ændring«: en driftsændring, som efter den kompetente myndigheds opfattelse kan have negativ og betydelig indvirkning på mennesker eller miljø
- 11) »den bedste tilgængelige teknik«: det mest effektive og avancerede trin i udviklingen af aktiviteter og driftsmetoder, som er udtryk for en given tekniks principielle praktiske egnethed som grundlag for emissionsgrænseværdier med henblik på at forhindre eller, hvor dette ikke er muligt, generelt begrænse emissionerne og indvirkningen på miljøet som helhed.

Der forstås ved:

- »teknik«: både den anvendte teknologi og den måde, hvorpå anlæg konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og lukkes ned
- »tilgængelig«: udviklet i en målestok, der medfører, at den pågældende teknik kan anvendes i den relevante industrisektor på økonomisk og teknisk mulige vilkår, idet der tages hensyn til

omkostninger og fordele, uanset om teknikken anvendes eller produceres i den pågældende medlemsstat eller ej, når blot driftslederen kan disponere over teknikken på rimelige vilkår

- »bedste«: mest effektive teknik til opnåelse af et højt generelt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.

Når den bedste tilgængelige teknik skal bestemmes, skal der især tages hensyn til punkterne i bilag IV

- 12) »driftsleder«: en fysisk eller juridisk person, der driver eller ejer anlægget eller som efter national lovgivning har eller har fået overdraget den afgørende økonomiske dispositionsret med hensyn til driften heraf.

Artikel 3

Generelle principper for driftslederens grundlæggende forpligtelser

Medlemsstaterne træffer de nødvendige bestemmelser, for at de kompetente myndigheder sikrer sig, at anlægget drives på en sådan måde:

- a) at der træffes alle de nødvendige forebyggende foranstaltninger mod forurening, navnlig ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik
- b) at der ikke forårsages nogen væsentlig forurening
- c) at affaldsfrembringelse undgås i overensstemmelse med Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾; hvis dette ikke kan lade sig gøre, skal det genanvendes, og hvis dette er teknisk og økonomisk umuligt, skal det bortskaffes på en sådan måde, at forurening forebygges eller begrænses
- d) at der sikres en effektiv energiudnyttelse
- e) at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at forebygge uheld og begrænse følgerne heraf
- f) at der ved endeligt ophør af aktiviteterne træffes de nødvendige foranstaltninger for at undgå forureningsfare og for at bringe stedet tilbage i en tilfredsstillende stand.

For at efterkomme denne artikel er det tilstrækkeligt, at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder tager hensyn til de i denne artikel definerede generelle principper, når de fastsætter godkendelsesvilkårene.

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

*Artikel 4***Godkendelse af nye anlæg**

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at intet nyt anlæg tages i drift uden en godkendelse i henhold til dette direktiv, med forbehold for de undtagelser, der er fastsat i Rådets direktiv 88/609/EØF af 24. november 1988 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg⁽¹⁾.

*Artikel 5***Godkendelsesvilkår for bestående anlæg**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den kompetente myndighed ved hjælp af godkendelser i overensstemmelse med artikel 6 og 8, eller på passende måde ved at revurdere og om nødvendigt ajourføre vilkårene, sørger for, at bestående anlæg senest otte år efter datoen for dette direktivs gennemførelse drives i overensstemmelse med kravene i artikel 3, 7, 9, 10, 13, artikel 14, første og andet led, og artikel 15, stk. 2, dog uden at andre særlige fællesskabsforskrifter berøres heraf.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i artikel 1, 2, 11, 12, artikel 14, tredje led, artikel 15, stk. 1, 3 og 4, samt artikel 16 og 17, artikel 18, stk. 2, anvendes på bestående anlæg straks fra datoen for dette direktivs gennemførelse.

*Artikel 6***Ansøgning om godkendelse**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ansøgninger til den kompetente myndighed indeholder en beskrivelse af

- anlægget og dets aktiviteter
- de råstoffer og hjælpematerialer, andre stoffer samt den energi, der anvendes i eller produceres af anlægget
- kilderne til emission fra anlægget
- stedets tilstand
- arten og mængden af forudselige emissioner fra anlægget til de enkelte miljømedier samt en redegørelse for emissionernes signifikante miljøpåvirkninger
- den valgte teknologi og andre teknikker, som kan forebygge eller, såfremt dette ikke er muligt, nedbringe emissionerne fra anlægget

⁽¹⁾ EFT nr. L 336 af 7. 12. 1988, s. 1. Direktivet er ændret ved direktiv 90/656/EØF (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 59).

- foranstaltninger til forebyggelse og nyttiggørelse af affald, der produceres på anlægget, hvis der er behov herfor
- andre foranstaltninger til opfyldelse af de generelle principper for driftslederens grundlæggende forpligtelser i medfør af artikel 3
- de foreslåede vilkår om foretagelse af emissionsmålinger.

2. Såfremt oplysninger meddelt i overensstemmelse med kravene i direktiv 85/337/EØF eller en sikkerhedsrapport indgivet i henhold til Rådets direktiv 82/501/EØF af 24. juni 1982 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter⁽²⁾, eller andre oplysninger meddelt i medfør af andre retsforordninger opfylder nogle af kravene i denne artikel, kan disse oplysninger indgå i eller vedlægges ansøgningen.

*Artikel 7***Integreret fremgangsmåde for meddelelse af godkendelser**

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at godkendelsesproceduren og -betingelserne koordineres fuldstændigt, hvis mere end én kompetent myndighed medvirker, så der sikres en effektiv, integreret fremgangsmåde fra alle de myndigheders side, som er kompetente i forbindelse med denne procedure.

*Artikel 8***Afgørelser**

Uden at det berører andre krav i medfør af nationale retsforordninger eller fællesskabsforskrifter, træffer den kompetente myndighed afgørelse om en godkendelse for anlægget indeholdende vilkår, der sikrer, at anlægget opfylder kravene i dette direktiv, eller hvis dette ikke er muligt, afslår den at meddele en sådan godkendelse.

Enhver meddelt eller ændret godkendelse skal omfatte de bestemmelser om beskyttelsen af luft, vand og jord, der er fastsat i dette direktiv.

*Artikel 9***Vilkår i godkendelsen**

1. Medlemsstaterne sørger for, at godkendelsen omfatter alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de i artikel 3 og 10 omhandlede vilkår for udstedelse af en godkendelse for at sikre beskyttelse af luft, vand og jord og således opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.

2. Ved nye anlæg eller væsentlige ændringer, hvor artikel 4 i direktiv 85/337/EØF finder anvendelse, skal

⁽²⁾ EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

der i forbindelse med meddelelse af godkendelsen tages hensyn til alle relevante oplysninger eller konklusioner, der er fremkommet i forbindelse med anvendelsen af artikel 5, 6 og 7 i nævnte direktiv.

3. Godkendelsen skal omfatte emissionsgrænseværdier for forurenende stoffer, navnlig de på listen i bilag III opførte, som under hensyn til deres art og deres potentielle evne til at overføre forurening fra et miljø til et andet (vand, luft og jord) vil kunne udledes fra det pågældende anlæg i betydelige mængder. Om nødvendigt skal godkendelsen indeholde passende forskrifter til beskyttelse af jord og grundvand og foranstaltninger vedrørende forvaltning af affald, der produceres på anlægget. Grænseværdierne kan eventuelt suppleres eller erstattes med tilsvarende parametre eller tekniske foranstaltninger.

For de i punkt 6.6 i bilag I nævnte anlæg skal der for de emissionsgrænseværdier, der er fastlagt i henhold til dette stykke, tages hensyn til de praktiske forhold, der gælder for disse grupper af anlæg.

4. Uden at artikel 10 berøres heraf, fastsættes emissionsgrænseværdierne, de tilsvarende parametre og tekniske foranstaltninger (jf. stk. 3) på grundlag af den bedste tilgængelige teknik, uden at der foreskrives anvendelse af en bestemt teknik eller teknologi, og under hensyn til det pågældende anlægs tekniske karakteristika, geografiske beliggenhed og de lokale miljøforhold. Godkendelsesvilkårene skal i alle tilfælde indeholde krav om størst mulig begrænsning af forurening over store afstande eller grænseoverskridende forurening og sikre et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.

5. Godkendelsen skal indeholde passende krav til emissionsmålinger med angivelse af målemetode, målingernes hyppighed og evalueringsprocedure, samt omfatte pligt til at give den kompetente myndighed de oplysninger, der er nødvendige for kontrollen med, at vilkårene i godkendelsen overholdes.

For de i punkt 6.6 i bilag I nævnte anlæg kan der ved fastsættelsen af krav efter dette stykke tages hensyn til omkostninger og fordele.

6. Godkendelsen skal indeholde foranstaltninger vedrørende driftsvilkårene bortset fra normale driftsvilkår. Der skal således, hvis der er risiko for, at miljøet berøres, tages passende hensyn til opstart, udslip, svigt, momentane standsninger og nedlukning af anlægget.

Godkendelsen kan ligeledes indeholde midlertidige undtagelser fra kravene i stk. 4, såfremt en af den kompetente myndighed godkendt rehabiliteringsplan sikrer, at disse krav overholdes inden for seks måneder, og at projektet fører til en nedsættelse af forureningen.

7. Godkendelsen kan i dette direktivs øjemed indeholde andre særlige vilkår, såfremt medlemsstaten eller den kompetente myndighed finder dem hensigtsmæssige.

8. Uden at det berører forpligtelsen til at gennemføre en godkendelsesprocedure i medfør af dette direktiv kan medlemsstaterne fastsætte bestemte krav til bestemte kategorier af anlæg i almindelige bindende forskrifter i stedet for i godkendelsesvilkårene, under forudsætning af, at de garanterer, at der anvendes en integreret fremgangsmåde, og at miljøbeskyttelsesniveauet i sin helhed bliver tilsvarende højt.

Artikel 10

Den bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer

Hvor miljøkvalitetsnormer kræver strengere betingelser end dem, der kan opnås ved anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik, skal der især stilles yderligere vilkår i godkendelsen, uden at andre foranstaltninger, der kan træffes for at overholde miljøkvalitetsnormerne, berøres heraf.

Artikel 11

Udvikling inden for den bedste tilgængelige teknik

Medlemsstaterne sørger for, at myndighederne følger med i eller underrettes om udviklingen inden for den bedste tilgængelige teknik.

Artikel 12

Driftsledernes ændringer af anlæg

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at driftslederen oplyser den kompetente myndighed om planlagte ændringer i anlæggets drift, jf. artikel 2, nr. 10, litra a). I påkommende tilfælde ajourfører myndigheden godkendelsen eller betingelserne.

2. Medlemsstaterne sørger for, at driftslederen ikke foretager planlagte væsentlige ændringer af anlæggets drift, jf. artikel 2, nr. 10, litra b), førend ændringen er godkendt i henhold til dette direktiv. Ansøgningen om godkendelse og den kompetente myndigheds afgørelse skal omfatte de dele af anlægget og de elementer af artikel 5, der kan blive påvirket af ændringen. De relevante forskrifter i artikel 3, 6-10 og artikel 15, stk. 1, 2 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 13

Den kompetente myndigheds revurdering og ajourføring af godkendelsesvilkårene

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de kompetente myndigheder med

mellemrum revurderer og om nødvendigt ajourfører vilkårene i godkendelsen.

2. Godkendelsen skal under alle omstændigheder tages op til revurdering, hvis:

- den forurening, som anlægget forårsager, er så omfattende, at det er nødvendigt at revidere godkendelsens emissionsgrænseværdier eller indføre nye
- væsentlige ændringer i den bedste tilgængelige teknik skaber mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger
- det af hensyn til driftssikkerheden i forbindelse med processen eller aktiviteten er påkrævet, at der anvendes andre teknikker
- nye lovbestemmelser i Fællesskabet eller medlemsstaten kræver det.

Artikel 14

Overholdelse af vilkårene i godkendelsen

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at:

- driftslederen overholder vilkårene i godkendelsen under driften af anlægget
- driftslederen regelmæssigt underretter den kompetente myndighed om resultaterne af egenkontrollen med udledningerne og straks underretter den om hændelser eller uheld, der mærkbart berører miljøet
- anlæggenes driftsledere yder den kompetente myndigheds repræsentanter al fornøden bistand, så den kan gennemføre eventuelle inspektioner af anlægget, udtage prøver og indsamle alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i forbindelse med dette direktiv.

Artikel 15

Adgang til oplysninger og offentlighedens indsigt i godkendelsesproceduren

1. Uden at tilsidesætte Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger⁽¹⁾, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ansøgninger om godkendelse af nye anlæg eller væsentlige ændringer i et passende tidsrum bliver gjort tilgængelige for offentligheden, således at denne kan udtale sig, inden den kompetente myndighed træffer sin afgørelse.

⁽¹⁾ EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990, s. 56.

Denne afgørelse inklusive mindst en kopi af godkendelsen og eventuelle senere ajourføringer heraf, skal ligeledes stilles til rådighed for offentligheden.

2. Resultaterne af enhver overvågning af udledninger, som kræves ifølge vilkårene i godkendelsen som omhandlet i artikel 9, og som myndigheden er i besiddelse af, skal stilles til rådighed for offentligheden.

3. Hvert tredje år offentliggør Kommissionen en oversigt over de vigtigste emissioner og forureningskilder på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne. Kommissionen fastsætter format og standarddata for fremsendelse af oplysninger efter fremgangsmåden i artikel 19 i dette direktiv.

Kommissionen kan efter samme fremgangsmåde foreslå de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at oversigtens emissionsdata, jf. første afsnit, er sammenlignelige med og kan supplere data fra andre registre og kilder for emissionsdata.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder anvendelse med de begrænsninger, der er fastsat i artikel 3, stk. 2 og 3, i direktiv 90/313/EØF.

Artikel 16

Udveksling af oplysninger

1. Med henblik på udveksling af oplysninger træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger, således at Kommissionen hvert tredje år og første gang inden 18 måneder efter datoen for direktivets gennemførelse modtager repræsentative data om de disponible grænseværdier for de enkelte kategorier af aktiviteter i bilag I og eventuelt underretning om den bedste tilgængelige teknik, som disse værdier bygger på, i overensstemmelse navnlig med artikel 8. I forbindelse med senere fremsendelser af disse oplysninger suppleres de i overensstemmelse med procedurerne i stk. 3 i denne artikel.

2. Kommissionen sørger for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og de berørte industrier om den bedste tilgængelige teknik, om overvågningsbestemmelserne i forbindelse hermed og udviklingen i begge dele. Kommissionen offentliggør hvert tredje år resultaterne af denne udveksling af oplysninger.

3. Der udarbejdes beretninger om gennemførelsen af dette direktiv og dets effektivitet sammenlignet med andre EF-styringsmidler med henblik på miljøbeskyttelse i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 5 og 6 i Rådets direktiv 91/692/EØF. Den første beretning skal dække et tidsrum på tre år efter gennemførelsesdatoen i artikel 21. Kommissionen forelægger Rådet denne beretning, eventuelt ledsaget af forslag.

4. Medlemsstaterne opretter eller udpeger den eller de myndigheder, der skal være ansvarlige for udveksling af oplysninger i henhold til stk. 1, 2 og 3, og underretter Kommissionen herom.

Artikel 17

Grænseoverskridende virkninger

1. Såfremt en medlemsstat konstaterer, at driften af et anlæg vil kunne få en betydelig, negativ indvirkning på en anden medlemsstats miljø, eller såfremt en medlemsstat, der kunne blive påvirket deraf i betydeligt omfang, fremsætter anmodning herom, meddeler den medlemsstat, på hvis område der blev ansøgt om godkendelse i henhold til artikel 4 eller artikel 12, stk. 2, den anden medlemsstat de oplysninger, der er forelagt i henhold til artikel 6, samtidig med at den stiller disse til rådighed for sine egne statsborgere. Disse oplysninger danner grundlag for eventuelt nødvendige konsultationer som led i de bilaterale forbindelser mellem de to medlemsstater på baggrund af princippet om gensidighed og lige behandling.

2. Medlemsstaterne sørger som led i deres bilaterale forbindelser for, at der i de i stk. 1 omhandlede tilfælde også gives offentligheden i den stat, der kan blive berørt, adgang til ansøgningerne i et passende tidsrum, således at den får ret til at udtale sig herom, før den kompetente myndighed træffer sin afgørelse.

Artikel 18

Fællesskabets emissionsgrænseværdier

1. På forslag af Kommissionen fastsætter Rådet i overensstemmelse med de i traktaten fastsatte procedurer emissionsgrænseværdier for de kategorier af anlæg, der er nævnt i bilag I, og de forurenende stoffer, der er nævnt i bilag III, for hvilke der er konstateret behov for en fællesskabsaktion, bl.a. på grundlag af udvekslingen af oplysninger i henhold til artikel 16.

2. Hvis der ikke er fastsat nogen EF-emissionsgrænseværdier i henhold til dette direktiv, gælder de relevante emissionsgrænseværdier, der fastlagt i de i bilag II nævnte direktiver og andre fællesskabsbestemmelser, for de i bilag I nævnte anlæg som minimumsemmissionsgrænseværdier i henhold til dette direktiv.

For de i kategori 5.1 og 5.5 i bilag I nævnte deponeringsanlæg fastsættes de gældende tekniske forskrifter under iagttagelse af Rådets direktiv 96/.../EF af ... om deponering af affald⁽¹⁾.

Artikel 19

Udvalgsproceduren i artikel 15, stk. 3

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet efter udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 20

Overgangsbestemmelser

1. Bestemmelserne i direktiv 84/360/EØF, bestemmelserne i artikel 3 og 5, artikel 6, stk. 3, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 76/464/EØF samt de relevante bestemmelser vedrørende tilladelsesordninger i de direktiver, der er nævnt i bilag II, finder med forbehold af de undtagelser, der er fastsat i direktiv 88/609/EØF, anvendelse på bestående anlæg, der hører under aktiviteterne i bilag I, så længe de kompetente myndigheder ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 5 i dette direktiv.

2. De relevante bestemmelser vedrørende tilladelsesordninger i de direktiver, der er nævnt i det foregående stykke, finder ikke længere anvendelse på nye anlæg, der hører under aktiviteterne i bilag I, fra datoen for dette direktivs gennemførelse.

3. Direktiv 84/360/EØF ophæves med virkning fra elleve år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden.

Så snart de i artikel 4, 5 eller 12 fastsatte foranstaltninger er truffet med hensyn til et anlæg, gælder undtagelsen i artikel 6, stk. 3, i direktiv 76/464/EØF ikke længere for de anlæg, der er omhandlet i dette direktiv.

Rådet ændrer om nødvendigt på forslag af Kommissionen de relevante bestemmelser i de direktiver, der er nævnt i bilag II, for at tilpasse dem til kravene i dette direktiv inden den i første afsnit nævnte ophævelsesdato for direktiv 84/360/EØF.

Artikel 21

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne udsteder de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest tre år efter dets ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 22

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 23

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget, den ...

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

DE I ARTIKEL 1 OMHANDLEDE KATEGORIER AF INDUSTRIELLE AKTIVITETER

1. Anlæg eller dele af anlæg, der benyttes til forskning, udvikling af og forsøg med nye produkter og processer, er ikke omfattet af dette direktiv.
2. De nedenfor nævnte tærskelværdier vedrører generelt produktionskapacitet eller ydelse. Hvis samme driftsleder i samme anlæg eller på samme område gennemfører flere aktiviteter henhørende under samme rubrik, skal kapaciteten af disse aktiviteter lægges sammen.

1. Energiindustri

1.1. Termiske kraftværker med en samlet effekt på mere end 50 MW(*).

1.2. Mineralolie- og gasraffinaderier.

1.3. Koksværker.

1.4. Kulforgasnings- og -likvifraktionsanlæg.

2. Produktion og forarbejdning af metaller

2.1. Anlæg til ristning eller sintring af malm, herunder svovlholdigt malm.

2.2. Anlæg til produktion af støbejern eller stål (første eller anden smeltning) med dertil hørende strengstøbning og med en kapacitet på mere end 2,5 tons/h.

2.3. Anlæg til videreforarbejdning af jernmetaller ved hjælp af

a) varmvalsning med en råstålkapacitet på mere end 20 tons/h

b) smedning med hamre med slagenergi på mere end 50 kJ pr. hammer, når den afgivne varme er på mere end 20 MW

c) anbringelse af beskyttelseslag af smeltet metal med en råstålkapacitet på mere end 2 tons/h.

2.4. Smelteanlæg for jernmetaller med en produktionskapacitet på mere end over 20 tons/dag.

2.5. Anlæg

a) til udvinding af non-ferro råmetaller af malme, koncentrat eller sekundære råstoffer ved hjælp af metalprocesser, kemiske eller elektrolytiske processer

b) til smeltning af non-ferro-metaller inkl. legering, herunder genindvindingsprodukter, (forædling, støbning) med en smeltekapacitet på mere end 4 tons/dag (bly og kadmium) eller 20 tons/dag (alle andre metaller).

2.6. Anlæg til overfladebehandling med metaller og plastmaterialer ved en elektrolytisk eller kemisk proces, hvis de anvendte kars volumen er på mere end 30 m³.

3. Mineralindustri

3.1. Anlæg til fremstilling af klinker (cement) i roterovne med en produktionskapacitet på mere end 500 tons/dag, eller kalk i rotationsovne med en produktionskapacitet på mere end 50 tons/dag eller i andre ovne med en produktionskapacitet på mere end 50 tons/dag.

3.2. Anlæg til udvinding af asbest og fremstilling af produkter af asbest.

3.3. Anlæg til fremstilling af glas inklusive glasfibre, med en smeltekapacitet på mere end 20 tons/dag.

(*) De materielle krav i direktiv 88/609/EØF for bestående anlæg forbliver gyldige indtil 31. december 2003.

- 3.4. Anlæg til smeltning af mineralske stoffer, inklusive fremstilling af mineraluldsfibre, med en smeltekapacitet på mere end 20 tons/dag.
- 3.5. Anlæg til fremstilling af keramiske produkter ved brænding, navnlig tagsten, mursten, ildfaste sten, fliser, stentøj og porcelæn, med en produktionskapacitet på mere end 75 tons/dag, og/eller en kapacitet på mere end 4 m³/dag og en belastningsdensitet på mere end 300 kg/m³.

4. Kemisk industri

Ved fremstilling for så vidt angår kategorierne af aktiviteter i dette afsnit forstås fremstilling i industriel målestok ved kemisk forarbejdning af de i punkt 4.1-4.6 nævnte stoffer eller grupper af stoffer.

- 4.1. Kemiske anlæg til fremstilling af organiske grundkemikalier, som f.eks.:
- a) simple kulbrinter, (lineare eller ringformede, mættede eller umættede, alifatiske eller aromatiske)
  - b) iltholdige kulbrinter, som f.eks. alkohol, aldehyder, ketoner, kulstofsyrer, estere, acetater, ethere, peroxider, resiner, epoxider
  - c) svovlholdige kulbrinter
  - d) kvælstofholdige kulbrinter, som f.eks. aminer, amider, nitrose forbindelser, nitro- eller nitratforbindelser, nitriler, cyanater, isocyanater
  - e) fosforholdige kulbrinter
  - f) halogenholdige kulbrinter
  - g) organiske metalforbindelser
  - h) plastmaterialer (polymerer, kunstfibre, cellulosederivater)
  - i) syntetisk gummi
  - j) farvestoffer og pigmenter
  - k) overfladeaktive stoffer og tensider.
- 4.2. Kemiske anlæg til fremstilling af uorganiske grundkemikalier, som f.eks.:
- a) gasser, som f.eks. ammoniak, klor eller hydrogenchlorid, fluor og fluorbrinte, kulilte, svovlforbindelser, kvælstofilter, brint, svovldioxid, carbonyldichlorid
  - b) syre, som f.eks. chromsyre, flussyre, fosforsyre, salpetersyre, saltsyre, svovlsyre, oløum, svovlholdig syre
  - c) baser, som f.eks. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid og kalilud, natriumhydroxid (ætsnatron), natronlud
  - d) salte, som f.eks. ammoniumklorid (salmiak), kaliumklorat, kaliumkarbonat (potaske), natriumkarbonat (soda), perborater, sølvnitrat
  - e) metalloider, metalilte eller andre uorganiske forbindelser som f.eks. kalciumkarbid, silicium, siliciumkarbid.
- 4.3. Kemiske anlæg til fremstilling af fosfat-, kvælstof- eller kaliumholdig kunstgødning (herunder blandingsgødning).
- 4.4. Kemiske anlæg til fremstilling af basisplantebeskyttelsesmidler og biocider.
- 4.5. Anlæg, der benytter en kemisk eller biologisk proces til fremstilling af farmaceutiske basisprodukter.
- 4.6. Kemiske anlæg til fremstilling af sprængstoffer.

5. Affaldshåndtering

Uden at det berører artikel 11 i direktiv 75/442/EØF og artikel 3 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽¹⁾:

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 20. Direktivet er senest ændret ved direktiv 94/31/EØF (EFT nr. L 168 af 2. 7. 1994, s. 28).

- 5.1. Anlæg til bortskaffelse eller genanvendelse af farligt affald som defineret i listen omtalt i artikel 1, stk. 4, i direktiv 91/689/EØF, som defineret i bilag II A og II B (operation R1, R5, R6, R8 og R9) til direktiv 75/442/EØF og i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald⁽¹⁾, med en kapacitet på mere end 10 tons/dag.
  - 5.2. Anlæg til forbrænding af dagrenovation som defineret i Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽²⁾, og 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽³⁾, med en kapacitet på mere end 3 tons/h.
  - 5.3. Anlæg til bortskaffelse af ufarligt affald som defineret i bilag II A til direktiv 75/442/EØF i rubrik D8 og D9 med en kapacitet på mere end 50 tons/dag.
  - 5.4. Deponeringsanlæg, som modtager over 10 tons/dag, eller med en samlet kapacitet på over 25 000 tons, som defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 96/.../EF om deponering af affald med undtagelse af de steder, der er nævnt i dette direktivs artikel 3, stk. 3, litra a), og deponering af inert affald.
6. **Andre aktiviteter**
- 6.1. Industrianlæg til fremstilling af:
    - a) papirmasse af træ eller andre fibermaterialer
    - b) papir og pap med en produktionskapacitet på mere end 20 tons/dag.
  - 6.2. Anlæg til forudgående forarbejdning (vask, blegning, mercerisering) eller farvning af fibre eller tekstilstoffer med en behandlingskapacitet på mere end 10 tons/dag.
  - 6.3. Anlæg til garvning af huder og skind med en behandlingskapacitet for færdige produkter på mere end 12 tons/dag.
  - 6.4. a) Slagterier med en kapacitet til produktion af slagtekroppe på mere end 50 tons/dag.
b) Behandling og forarbejdning med henblik på fremstilling af levnedsmidler på basis af:
    - animalske råstoffer (bortset fra mælk) med en kapacitet til produktion af færdige produkter på mere end 75 tons/dag;
    - vegetabiliske råstoffer med en kapacitet til produktion af færdige produkter på mere end 300 tons/dag (gennemsnit på kvartalsbasis).
  - c) Behandling og forarbejdning af mælk, når den modtagne mælkemængde er på over 200 tons/dag (gennemsnit på årsbasis).
  - 6.5. Anlæg til destruktion eller udnyttelse af døde dyr eller dele heraf og animalsk affald med en kapacitet på mere end 10 tons/dag.
  - 6.6. Anlæg til intensiv fjerkræavl eller svineavl med mere end:
    - a) 40 000 pladser til fjerkræ
    - b) 2 000 pladser til avls-/fedesvin (over 30 kg) eller
    - c) 750 pladser til søer.
  - 6.7. Anlæg til behandling af overflader på stoffer, genstande eller produkter under anvendelse af organiske opløsningsmidler, navnlig med henblik på grundig påtrykning, coating, affedtning, imprægnering, kachering, lakering, rensning eller vædning, med en forbrugskapacitet med hensyn til opløsningsmiddel på mere end 150 kg/time eller mere end 200 tons/år.
  - 6.8. Anlæg til fremstilling af kulstof (fuldbrændt kul) eller elektrografit ved forbrænding eller grafitisering.

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 23. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽²⁾ EFT nr. L 163 af 14. 6. 1989, s. 32.

⁽³⁾ EFT nr. L 203 af 15. 7. 1989, s. 50.

BILAG II

LISTE OVER DE DIREKTIVER, DER ER ANFØRT I ARTIKEL 18, STK. 2, OG ARTIKEL 20

1. Direktiv 87/217/EØF om forebyggelse af miljøforurening med asbest
2. Direktiv 82/176/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra elektrolyse af alkaliske klorider
3. Direktiv 83/513/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium
4. Direktiv 84/156/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra andre sektorer end elektrolyse af alkalichlorider
5. Direktiv 84/491/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af hexachlorcyklohexan
6. Direktiv 86/280/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af visse farlige stoffer, der er opført på liste I i bilaget til direktiv 76/464/EØF, senere ændret ved direktiv 88/347/EØF og direktiv 90/415/EØF om ændring af bilag II til direktiv 86/280/EØF
7. Direktiv 89/369/EØF om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg
8. Direktiv 89/429/EØF om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg
9. Direktiv 94/67/EF om forbrænding af farligt affald
10. Direktiv 92/112/EØF om fastsættelse af nærmere regler for harmonisering af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør
11. Direktiv 88/609/EØF om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, senest ændret ved direktiv 94/66/EF
12. Direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø
13. Direktiv 75/442/EØF om affald, ændret ved direktiv 91/156/EØF
14. Direktiv 75/439/EØF om bortskaffelse af olieaffald
15. Direktiv 78/319/EØF om giftigt og farligt affald
16. Direktiv 91/689/EØF om farligt affald
17. Direktiv 96/.../EF om deponering af affald.

*BILAG III***VEJLEDENDE LISTE OVER DE VIGTIGSTE FORURENENDE STOFFER, DER SKAL TAGES HENSYN TIL, HVIS DE ER RELEVANTE FOR FASTSÆTTELSEN AF EMISSIONSGRÆNSEVÆRDIER****LUFT**

1. Svovldioxid og andre svovlforbindelser
2. Nitrogenoxider og andre nitrogenforbindelser
3. Carbonmonoxid
4. Flygtige organiske forbindelser
5. Metaller og forbindelser heraf
6. Støv
7. Asbest (svævestøv, fibre)
8. Chlor og chlorforbindelser
9. Fluor og fluorforbindelser
10. Arsen og arsenforbindelser
11. Cyanider
12. Stoffer og præparater, hvis kræftfremkaldende, mutagene eller eventuelt forplantningspåvirkende egenskaber gennem luft er påvist
13. Polychlordibenzodioxin og polychlordibenzofuraner

VAND

1. Organiske halogenforbindelser og stoffer, der kan danne sådanne forbindelser i vand
2. Organiske phosphorforbindelser
3. Organiske tinforbindelser
4. Stoffer og præparater, hvis kræftfremkaldende, mutagene eller eventuelt forplantningspåvirkende egenskaber i eller gennem vand er påvist
5. Persistente carbonhydrider og persistente og bioakkumulerbare giftige organiske stoffer
6. Cyanider
7. Metaller og metalforbindelser
8. Arsen og arsenforbindelser
9. Biocider og plantebeskyttelsesmidler
10. Opslemmede materialer
11. Stoffer, der bidrager til eutrofiering (især nitrater og phosphater)
12. Stoffer, der har en negativ indflydelse på iltbalancen (og som kan måles med parametre som f.eks. BOD, COD).

BILAG IV

Overvejelser, der skal gøres generelt eller i særlige tilfælde ved fastlæggelsen af de bedste tilgængelige teknikker som defineret i artikel 2, nr. 11, idet der tages hensyn til omkostningerne og fordelene ved en aktion og princippet om forsigtighed og forebyggende indsats:

1. anvendelse af teknologi, der resulterer i mindst muligt affald [1a]
  2. anvendelse af mindre farlige stoffer
  3. fremme af teknikker til genindvinding og genanvendelse af stoffer, der produceres og forbruges i processen, og af affald, hvor det er hensigtsmæssigt
  4. sammenlignelige processer, indretninger eller driftsmetoder, som er gennemprøvet med et tilfredsstillende resultat i industriel målestok
  5. teknologiske fremskridt og udviklingen i den videnskabelige viden
  6. de pågældende emissioners art, virkninger og omfang
  7. datoerne for nye eller bestående anlægs ibrugtagning
  8. den tid, der er nødvendig for indførelse af bedst tilgængelig teknik
  9. forbruget og arten af råstoffer (herunder vand), der forbruges i processen, og energieffektiviteten
  10. behovet for at forhindre eller begrænse emissionernes samlede indvirkning på og risiko for miljøet til et minimum
  11. behovet for at forhindre uheld og begrænse følgerne for miljøet
  12. de oplysninger, som offentliggøres af Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 2, eller af internationale organisationer.
-

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Den 30. september 1993⁽¹⁾ forelagde Kommissionen Rådet et forslag til direktiv baseret på EF-traktatens artikel 130 S, stk. 1, om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.
2. Europa-Parlamentet afgav førstebehandlingsudtalelse den 14. december 1994⁽²⁾, og Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse den 27. april 1994⁽³⁾.
3. På grundlag af disse udtalelser sendte Kommissionen den 16. maj 1995 Rådet et ændret forslag⁽⁴⁾.
4. Den 22. juni 1995 nåede Rådet til enighed og den 27. november 1995 fastlagde det sin fælles holdning i henhold til traktatens artikel 189 C.

II. FORMÅL

Udkastet til direktiv tager sigte på integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra de industrielle aktiviteter, der er omhandlet i bilag I, og det er hensigten at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed gennem indførelse af en godkendelsesprocedure for de pågældende industrianlæg, hvorunder der anvendes en integreret fremgangsmåde for de forskellige miljømedier (luften, vandet, jorden).

III. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

A. Generelle kommentarer

Da det drejer sig om et direktiv, der for første gang indfører en integreret fremgangsmåde i forbindelse med proceduren til godkendelse af driften for et så omfattende spektrum af industrianlæg som det, der er nævnt i artikel 1 i den dispositive del, og som er nærmere angivet i bilag I, har Rådet ment, at der var nødvendigt at nå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed. Rådet har derfor under henvisning til retsgrundlaget vurderet, at der i forbindelse med denne godkendelsesprocedure må stilles visse minimumskrav om oplysninger ud fra kriterier, der kan være mere eller mindre fleksible alt efter omstændighederne. Rådet har indført mekanismer, som på længere sigt gradvis vil skabe en bedre balance på det teknologiske plan inden for Fællesskabet. Med udgangspunkt i en fælles ramme, nemlig definitionen af den bedste tilgængelige teknik (BAT), og navnlig gennem udveksling af oplysninger om navnlig disse BAT, repræsentative data om emissionsgrænseværdier samt offentliggørelse af en oversigt over de vigtigste emissioner og forureningskilder, er der åbnet mulighed for at fastsætte emissionsgrænseværdier på fællesskabsplan efter procedurerne i traktaten, hvis der konstateres behov herfor.

Udkastet til direktiv tager sigte på at indføre en integreret fremgangsmåde, og midlerne til iværksættelse heraf — som for eksempel hvorledes de kompetente myndigheder skal organiseres, hvor mange afgørelser der tilsammen udgør den integrerede godkendelse, og i princippet fastsættelsen af emissionsgrænseværdierne — overlades til medlemsstaterne.

Ud fra disse betragtninger har Rådet set sig i stand til at medtage en række ændringsforslag fra Europa-Parlamentet, det være sig i uændret form, delvis eller i hovedtrækkene og i nogle tilfælde på andre steder i direktivet; det drejer sig om de ændringsforslag, som er

⁽¹⁾ EFT nr. C 311 af 17. 11. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. C 18 af 23. 1. 1995.

⁽³⁾ EFT nr. C 195 af 18. 7. 1995.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 165 af 1. 7. 1995.

- tiltrådt af Kommissionen i det ændrede forslag, med undtagelse af ændringsforslag 15, 26, 27, 35, 36, 40, 41, 43, 47, 54 og 55
- forkastet af Kommissionen i det ændrede forslag: 4, 5, 11, 13, 14, 18, 23, 24, 30, 31, 37, 45 og 46.

B. Specifikke kommentarer

[For at gøre det lettere at sammenholde de to tekster henviser overskrifterne i det følgende til det ændrede forslag (med fede typer), medens de efterfølgende kommentarer vedrører ordlyden i den fælles holdning (med almindelige typer).]

Nedennævnte ændringer er foretaget af Rådet i Kommissionens ændrede forslag og er tiltrådt af Kommissionen.

Artikel 1

Artikel 1 vedrører det generelle formål med direktivet og dets anvendelsesområde. For at understrege, at dette direktiv indfører en integreret fremgangsmåde, nævnes princippet om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening ligeledes i forbindelse med formålet. Desuden omtaler artiklen udtrykkeligt de foranstaltninger, der skal træffes vedrørende affald. Som ønsket af Parlamentet (ændringsforslag 7) begrænses anvendelsesområdet til industrianlæggene i bilag I.

Artikel 2

Definitionen af »stof« (artikel 2, nr. 1) omfatter nu også definitionen af »præparat«, eftersom kemiske forbindelser er nævnt; færdigvarer er ikke længere undtaget (ændringsforslag 8), hvorimod radioaktive stoffer og genetisk modificerede organismer er undtaget, hvis de hører ind under henholdsvis direktiv 90/836/Euratom, 90/219/EØF og 90/220/EØF. »Rystelser« er medtaget i definitionerne af »forurening« og »emission« (ændringsforslag 9 og 10), og sidstnævnte definition nævner også »direkte eller indirekte udledning«, således at litra a) og b) i den tidligere tekst kan slås sammen. Af tekniske grunde har Rådet ikke medtaget »lys«.

Ændringsforslag 11 er medtaget i definitionen af »godkendelse« (artikel 2, nr. 9), idet det præciseres, at godkendelsen kan gælde for et eller flere anlæg eller dele af anlæg på samme område.

Hvad angår ændringsforslag 12 har Rådet ment, at det var bedre at omformulere det oprindelige forslags definition af »væsentlig ændring«, således at den kompetente myndighed skal oplyses om enhver »driftsændring« (artikel 2, nr. 10, litra a)), der kan få konsekvenser for miljøet (jf. artikel 12). Den kompetente myndighed skal således afgøre, hvorvidt det drejer sig om en »væsentlig ændring« (litra b)), som, hvis den har negativ og betydelig indvirkning på miljøet, skal give anledning til den »tunge« godkendelsesprocedure (jf. artikel 12, stk. 2). Rådet har anset det for nødvendigt at præcisere disse definitioner som ovenfor beskrevet for at sikre, at visse bestående anlæg, som endnu ikke er godkendt, kan bringes i overensstemmelse med direktivets bestemmelser, i det mindste ved at der foretages en »væsentlig ændring«.

Ændringsforslag 13 og 14, som vedrører definitionen af »den bedste tilgængelige teknik« (artikel 2, nr. 11), er medtaget af Rådet. Ændringsforslag 13 indgår for første dels vedkommende i artikel 9, stk. 4, første punktum, og for anden dels vedkommende i bilag IV, nr. 4. Ændringsforslag 14 indgår i uændret form i deldefinitionen af »bedste«; henvisningen til fordele og omkostninger er imidlertid flyttet hen i indledningen til bilag IV og i deldefinitionen af »tilgængelig«, hvor den udbygger begrebet »økonomisk mulige vilkår«.

Ændringsforslag 15 er ikke medtaget af Rådet. Det indgår imidlertid i et vist omfang på andre steder i direktivet: artikel 4, punkt 1.1, i bilag I, artikel 5, stk. 1, i slutningen, og artikel 8, stk. 1. Imidlertid har man ment, det var nødvendigt at udvide begrebet »bestående anlæg« til at omfatte anlæg, for hvilke der er indgivet en komplet ansøgning, dog under forudsætning af at det pågældende anlæg sættes i drift senest et år efter gennemførelsen af direktivet.

Artikel 2a (ny)

Rådet har i det væsentlige medtaget indholdet af ændringsforslag 2 og 16, henholdsvis i artikel 3 (som modsvarer af betragtning 11), i artikel 5, stk. 1, samt i artikel 12, stk. 2, for så vidt angår stk. 3 i ændringsforslag 16.

Førstnævnte artikel rummer ligeledes visse elementer fra ændringsforslag 20, for så vidt angår substansen, og den medtager desuden delvis ændringsforslag 7 under litra d).

Artikel 4

Rådet har ændret ordlyden af artikel 5 for at tydeliggøre teksten. Der skelnes klart mellem de bestemmelser, der finder anvendelse umiddelbart (stk. 2), og dem, der finder anvendelse på et senere tidspunkt (stk. 1). Således skal bestående anlæg først otte år efter gennemførelsen af direktivet opfylde de relevante bestemmelser i forbindelse med proceduren.

Økonomiske sanktioner, der skulle tilskynde driftsledere af bestående anlæg til hurtigere at efterkomme direktivet (ændringsforslag 17), er ikke medtaget af Rådet, fordi sådanne sanktioner ikke var gjort obligatoriske.

Artikel 5

Rådet har i det væsentlige fulgt Europa-Parlamentets ændringsforslag 18 i artikel 6, stk. 1, femte led; dog har Rådet foretrukket det mere præcise begreb »redegørelse« frem for »vurdering«.

Desuden har Rådet fundet det nødvendigt, at ansøgningen også indeholder en beskrivelse af anlægsområdets tilstand samt af foranstaltninger til opfyldelse af de grundlæggende forpligtelser i medfør af artikel 3; Rådet har ligeledes tilføjet det vigtige kriterium om forebyggelse i forbindelse med affald. En beskrivelse af de foranstaltninger, der skal forhindre og begrænse uheld, er bortfaldet i ansøgningen, men er til gengæld indsat i bilag IV (nr. 11), for at driftslederen kan tage dette aspekt i betragtning allerede ved fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik (BAT).

Artikel 6

Rådet har ment, at denne artikel (artikel 7) ligesom artikel 1 bør fremhæve, at dette direktiv indfører en integreret fremgangsmåde. Artiklen understreger ligeledes, hvor vigtigt det er at koordinere såvel godkendelsesproceduren som godkendelsesbetingelserne, når mere end én kompetent myndighed medvirker.

Artikel 8

Artikel 9, som omhandler godkendelsesvilkårene, medtager i stk. 1 ændringsforslag 23's første del, idet den henviser til artikel 3 (driftslederens forpligtelser) og 10 (bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer). Henvisningen til artikel 5 er ikke medtaget, da denne artikel indeholder en krydshenvisning til artikel 3, 9 og 10.

Da Rådet finder, at man i højere grad bør fremhæve forbindelsen mellem dette direktiv og direktiv 85/337/EØF, har det tilføjet et stk. 2 for at sikre, at dette forhold tages i betragtning ved godkendelsen.

Stk. 3 medtager ændringsforslag 24, idet det fastsættes, at godkendelsen obligatorisk omfatter (»skal omfatte«) emissionsgrænseværdier. Desuden har Rådet tilføjet, at godkendelsen om nødvendigt skal indeholde forskrifter til beskyttelse af grundvand og til forvaltning af affald, der produceres på anlægget.

Sidste punktum i det tidligere stk. 2 i Kommissionens ændrede forslag, som omhandler hensyntagen til udveksling af oplysninger om BAT (jf. artikel 16), er flyttet til nr. 12 i bilag IV.

Medens fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik sker sektorvis, fastsættes »godkendelsesvilkårene« for hvert enkelt anlæg, og Rådet har derfor ment, at disse vilkår bør kunne fastsættes under hensyntagen til visse specifikke kriterier såsom den geografiske beliggenhed og de lokale miljøforhold. Derfor har man ment, det var bedre, at disse kriterier fastlægges i forbindelse med overvejelserne omkring den enkelte godkendelse, snarere end at de indgår blandt de overvejelser, der er opregnet i bilag IV. Under alle omstændigheder skal der ske en samlet vurdering af disse kriterier og af de kriterier, der skal sikre såvel størst mulig begrænsning af forurening over store afstande eller grænseoverskridende forurening som et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed. Endvidere fremgår det af 18. betragtning, at det påhviler medlemsstaterne at afgøre, hvorledes der skal tages hensyn til kriterierne.

Derfor medtager stk. 4 også delvis ændringsforslag 23, i og med at nye ansøgninger om godkendelse i områder med en stor koncentration af industrivirksomheder skal tage hensyn til de lokale miljøforhold.

Ligesom Parlamentet i ændringsforslag 26 har Rådet ment, at driftslederen ikke i alle tilfælde kan garantere, at miljøet ikke skades, efter at driften er ophørt for stedse. Frem for at lade bestemmelsen om endeligt ophør af driften (stk. 4 i Kommissionens forslag) (jf. ændring 26) udgå, har Rådet imidlertid foretrukket at holde fast ved denne tankegang omend mindre stramt formuleret i stk. 6, således at godkendelsen kan tage dette forbehold i betragtning på passende måde.

Ændringsforslag 27, som anvender begrebet »indkøring«, er allerede dækket af »opstart«. Derudover har man fundet det vigtigt også at tage hensyn til unormale situationer såsom momentane standsninger og udslip.

Rådet har endvidere åbnet mulighed for, at der inden for snævre grænser gives midlertidige undtagelser fra de normale driftsvilkår (stk. 6), og det har givet medlemsstaterne mulighed for at fastsætte almindelige bindende forskrifter for bestemte kategorier af anlæg, idet de dog stadig er forpligtet til at gennemføre en godkendelsesprocedure for disse anlæg (stk. 8).

Artikel 9

Ligesom Europa-Parlamentet har Rådet ikke fuldt ud kunnet tilslutte sig den af Kommissionen anbefalede parallelle fremgangsmåde med »grænseværdier for emission« og »miljøkvalitetsnormer«, som bl.a. indebærer, at det blev tilladt at undlade at anvende den bedste tilgængelige teknik, hvis kvaliteten af miljøet på lokalt plan var meget tilfredsstillende. Rådet har derfor medtaget stk. 3 i ændringsforslag 30 i næsten uændret form, idet første punktum indgår i artikel 9, stk. 4, medens andet punktum — dog med forbehold af andre foranstaltninger — udgør den nuværende artikel 10.

Artikel 11

Ud fra et ønske om at skabe sammenhæng med definitionerne i artikel 2, nr. 10), har Rådet ændret ordlyden i artikel 12. Stk. 2 understreger, at enhver væsentlig ændring vil medføre en såkaldt »tung« godkendelsesprocedure. Teksten anfører nu også de artikler, som finder anvendelse.

Artikel 14

Rådet har ændret ordlyden i artikel 15, men har bibeholdt substansen i bestemmelserne. Eftersom en fuldstændig ansøgning skal omfatte de oplysninger, der er nævnt i direktiv 85/337/EØF (konsekvensundersøgelse), hvor dette er relevant (jf. artikel 6, stk. 2), er der implicit taget højde for ændringsforslag 35 (artikel 15, stk. 1).

Rådet har ikke medtaget ændringsforslag 36, som også indgår i Kommissionens ændrede forslag, da artikel 5 i direktiv 90/313/EØF allerede giver mulighed for at opkræve et gebyr for udlevering af oplysninger.

Rådet har fulgt ændringsforslag 31, da det ligesom Europa-Parlamentet har fundet en oversigt nødvendig. På grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne skal Kommissionen hvert tredje år offentliggøre en oversigt over de vigtigste emissioner og forureningskilder. I den forbindelse bistår Kommissionen af et udvalg i henhold til procedure IIIa, jf. artikel 19. Betragtning 24 begrundet disse bestemmelser og afspejler derved den tankegang, der ligger til grund for ændringsforslag 4.

Artikel 15

For at sikre åbenhed har Rådet pålagt Kommissionen hvert tredje år at offentliggøre resultaterne af udvekslingen af oplysninger (artikel 16, stk. 2). For at kunne reagere på den udvikling, der konstateres i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, har Rådet desuden pålagt Kommissionen, at den beretning, der vedrører den første treårsperiode efter iværksættelsen, om nødvendigt skal ledsages af forslag.

Artikel 16

Rådet har affattet artikel 17 vedrørende de grænseoverskridende virkninger på en tydeligere måde og har fremhævet offentlighedens deltagelse på dette område.

Artikel 17

Rådet har ikke medtaget den bestemmelse, der gav Kommissionen mulighed for at ændre direktivets anvendelsesområde (artikel 1 sammenholdt med bilag I og III) ved hjælp af en procedure, der involverede et rådgivende udvalg.

Ud fra det princip, at det i første række tilkommer medlemsstaterne at fastsætte grænseværdierne for emission, deler Rådet derimod Parlamentets synspunkt i ændringsforslag 37, ifølge hvilke der i overensstemmelse med procedurerne i traktaten skal fastsættes emissionsgrænseværdier på fællesskabsniveau, dog forudsat at der er konstateret behov for en sådan aktion, navnlig på grundlag af udvekslingen af oplysninger i henhold til artikel 16. Rådet har derfor ændret artikel 18 i overensstemmelse hermed og har i den forbindelse indsat betragtning 28, der bygger på ændringsforslag 5.

Derudover har Rådet fundet det nødvendigt at præcisere, at de EF-emissionsgrænseværdier, der er fastlagt ved andre EF-retsakter, skal betragtes som minimumsværdier i henhold til dette direktiv.

Artikel 18

Rådet har ikke medtaget artikel 18 i den form, den har fået, efter at ændringsforslag 40 er indgået i Kommissionens ændrede forslag. Man har ment, at stk. 1 under alle omstændigheder finder anvendelse, idet det drejer sig om en gentagelse af traktatens artikel 130 T; i betragtning af retsgrundlaget for udkastet til direktivet står det medlemsstaterne frit for at indføre de forskellige muligheder, der var omhandlet i stk. 2, forudsat de er forenelige med traktaten. Stk. 3 indeholdt en bestemmelse, der svarede til bestemmelsen i direktiv 83/189/EØF, som har bevaret sin gyldighed fuldt ud, og de tanker, der ligger til grund for den, er ført videre i artikel 18 i den fælles holdning.

Artikel 19

Rådet har lagt vægt på at tydeliggøre indholdet af overgangsbestemmelserne. Det har således præciseret den nuværende og fremtidige sammenhæng mellem forskellige direktiver, der finder anvendelse på en lang række anlæg, der er nævnt i bilag I, og bestemmelserne i udkastet til direktivet. Det har derfor udvidet bilag II, som indeholder de direktiver, hvori visse bestemmelser skal ændres senest elleve år efter datoen for direktivudkastets ikrafttræden.

Bilag I

Rådet har forsynet bilag I med en indledning, som dels undtager forsknings- og udviklingsanlæg og dels præciserer de fastsatte tærskelværdier. Derudover har Rådet opstillet eller tilpasset tærskelværdier ud fra hvilken slags anlæg, det drejer sig om.

Rådet har desuden udvidet bilag I for en række kategoriers og rubrikkers vedkommende (f.eks. 2.1, 2.3, 2.6, 4, 5.1, 5.4, 6.4, 6.6, 6.8). Med henblik på nr. 6.6 har Rådet i artikel 9, stk. 4 og 5, indført særlige bestemmelser, som finder anvendelse her.

Rådet har også taget hensyn til ændringsforslag 44, 45 og 46 i rubrik 5.1 og til ændringsforslag 49 i rubrik 2.6.

Derimod mener Rådet, at nukleare anlæg hører under Euratom-traktaten, og det har derfor ikke kunnet følge Europa-Parlamentet med hensyn til ændringsforslag 41. Rådet har heller ikke medtaget ændringsforslag 43 og 47.

Bilag III

Rådet har valgt at opstille en vejledende liste over de vigtigste forurenende stoffer, der skal tages hensyn til ved fastsættelsen af emissionsgrænseværdierne. Det har ændret og udvidet den liste, Kommissionen oprindeligt havde opstillet: Rådet har bl.a. tilføjet alle metaller og forbindelser heraf, polychlordibenzodioxiner og polychlordibenzofuraner i afsnittet »luft« og ud over biocider og plantebeskyttelsesmidler (ændringsforslag 53) har Rådet i afsnittet »vand« tilføjet alle metaller, persistente og bioakkumulerbare giftige organiske stoffer, alle cyanider, arsenforbindelser samt stoffer, der har en negativ indflydelse på iltbalancen.

Af tekniske grunde har Rådet ikke kunnet tage ændringsforslag 54 og 55 i betragtning.

Bilag IV

Ud over de kommentarer, der gives i artikel 2, nr. 6 og 11, har Rådet fundet det påkrævet at tilføje andre kriterier, såsom anvendelse af mindre farlige stoffer (nr. 2), fremme af teknikker til genindvinding og genanvendelse af affald (nr. 3) og datoerne for ibrugtagning af anlæg (nr. 7). Nr. 9 har fået en ny udformning for at tage hensyn til anden del af ændringsforslag 7 (forbrug af råstoffer og energieffektivitet).

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 10/96

fastlagt af Rådet den 29. januar 1996

med henblik på vedtagelse af Rådets forordning (EF) nr. . . /96 om rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for udviklingslandene

(96/C 87/03)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 W,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet af 12. maj 1993 om et »særprogram til støtte for genopretningen i udviklingslandene« fremhæves det, at der består et særligt og omfattende behov for støtte til rehabilitering og genopbygning i de udviklingslande, som er ramt af alvorlige ødelæggelser som følge af perioder med krig, civile uroligheder eller naturkatastrofer;

i Rådets konklusioner af 2. december 1993 fastlægges de væsentligste mål, betingelser og kriterier for bistand til rehabilitering, idet det understreges, at det er nødvendigt, at bistanden planlægges og gennemføres på grundlag af en nøje samordning mellem Kommissionen og medlemsstaterne;

Europa-Parlamentet har understreget udviklingslandenes store behov for rehabiliteringsbistand og finder det hensigtsmæssigt at oprette en særlig finansiel ramme med betydelige bevillinger i De Europæiske Fællesskabers almindelige budget med henblik på at opfylde disse behov;

Europa-Parlamentet har understreget, at det er nødvendigt at rehabiliteringsforanstaltningerne indarbejdes i en udviklingsplan på mellemlang og lang sigt;

budgetmyndigheden har i budgettet oprettet nye poster, der er bestemt til finansiering af rehabiliteringsforanstaltninger i det sydlige Afrika (B7-5071) og rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for udviklingslandene (B7-5076);

der bør fastsættes bestemmelser for forvaltningen heraf —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fællesskabet iværksætter rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for de i stk. 2 omhandlede lande, herunder fortrinsvis de mindst udviklede lande, der er ramt af alvorlige ødelæggelser som følge af perioder med krig, civile uroligheder eller naturkatastrofer. Foranstaltningerne, som er af begrænset varighed, skal bidrage til at genetablere den økonomiske proces og den institutionelle kapacitet, som er nødvendige for at genoprette den sociale og politiske stabilitet i de berørte lande og imødekomme behovene hos alle de berørte befolkningsgrupper. Foranstaltningerne skal gradvis afløse den humanitære indsats og forberede en genoptagelse af den mellem- og langsigtede udviklingsbistand.

2. Modtagerlandene under denne forordning er landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet, landene i Middelhavsområdet, i Latinamerika og i Asien samt udviklingslandene i Kaukasus og Centralasien.

Artikel 2

1. Når foranstaltningerne vedtages, skal der så vidt muligt tages hensyn til, om sikkerhedsniveauet er over et vist minimum, og om der reelt er igangsat en overgangsproces, der respekterer de demokratiske værdier og de grundlæggende frihedsrettigheder.

2. De foranstaltninger, der iværksættes i henhold til denne forordning, skal fortrinsvis omfatte følgende områder: genstart af det permanente produktionssystem, materiel og funktionel rehabilitering af basisinfrastrukturer, herunder ved minerydning, social reintegration, genetablering af den institutionelle kapacitet, der er nødvendig for at gennemføre rehabiliteringsfasen, især på lokalt plan.

Artikel 3

De samarbejdsaktører, hvortil der kan ydes finansiel bistand i henhold til denne forordning, er regionale og

⁽¹⁾ EFT nr. C 235 af 9. 9. 1995, s. 11.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 15. december 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende), Rådets fælles holdning af 29. januar 1996 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af . . . (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

internationale organisationer, ikke-statslige organisationer, offentlige administrationer og organer på nationalt, regionalt eller lokalt plan, samt EU-baserede organisationer og offentlige og private institutioner og aktører.

Artikel 4

1. De midler, der kan tages i anvendelse som led i de i artikel 1 omhandlede foranstaltninger, omfatter bl.a. undersøgelser, faglig bistand, uddannelse eller andre tjenesteydelser, leverancer og arbejder samt revisioner og evaluerings- og kontrolmissioner.
2. Fællesskabsfinansieringen kan dække anlægsudgifter, bortset fra køb af fast ejendom samt driftsudgifter og kan både afholdes i fremmed valuta og i lokal valuta, alt efter hvad der er nødvendigt af hensyn til foranstaltningernes gennemførelse.
3. De i artikel 3 nævnte partnere anmodes for hver samarbejdsforanstaltning om at yde et finansielt bidrag. Det bidrag, der anmodes om, skal tage hensyn til de pågældende partners formåen, og vil afhænge af den enkelte foranstaltnings karakter. I særlige tilfælde, hvor partneren enten er en ikke-statslig organisation eller en EU-baseret organisation, kan bidraget ydes i naturalier.
4. Der vil blive tilstræbt samfinansiering med andre bidragsydere, herunder navnlig med medlemsstaterne.
5. Der vil blive truffet de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at fællesskabskarakteren af den bistand, der ydes i henhold til denne forordning, kommer til udtryk.
6. For at opfylde traktatens målsætninger om sammenhæng og komplementaritet, kan Kommissionen for at sikre optimal effektivitet i disse foranstaltninger som helhed træffe alle fornødne koordinerende foranstaltninger, bl.a.:
  - a) indførelse af et system til systematisk udveksling og analyse af oplysninger om de foranstaltninger, der finansieres eller påtænkes finansieret af Fællesskabet og medlemsstaterne
  - b) koordination på stedet for foranstaltningernes gennemførelse ved hjælp af regelmæssige møder og udvekslinger af oplysninger mellem Kommissionens og medlemsstaternes repræsentanter i modtagerlandet.
7. Kommissionen kan sammen med medlemsstaterne tage de nødvendige initiativer til at sikre samordningen med de øvrige bidragsydere, herunder navnlig med FN-systemets bidragsydere.

Artikel 5

Den finansielle bistand i henhold til denne forordning har form af gavebistand.

Artikel 6

1. Kommissionen forbereder, vedtager og forvalter de i denne forordning omhandlede foranstaltninger efter de gældende budgetprocedurer og andre gældende procedurer, herunder procedurerne i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.
2. Der skal ved vurderingen af projekter og programmer tages hensyn til følgende faktorer:
  - foranstaltningernes effektivitet og levedygtighed,
  - kulturelle, sociale, kønsrelaterede og miljømæssige aspekter,
  - den institutionelle udvikling, der er nødvendig for at kunne opfylde projektets målsætninger,
  - erfaringer fra tilsvarende foranstaltninger.
3. Afgørelser om foranstaltninger, hvis finansiering i henhold til denne forordning overstiger 2 mio. ECU pr. foranstaltning, træffes efter proceduren i artikel 7.

Kommissionen giver det i artikel 7 nævnte udvalg en kortfattet orientering om de finansieringsafgørelser, den har til hensigt at træffe vedrørende projekter og programmer til under 2 mio. ECU. Underretningen foretages senest en uge før afgørelsen træffes.

4. Kommissionen er bemyndiget til, uden først at høre det i artikel 7 nævnte udvalg, at godkende nødvendige ekstrabevillinger til at dække forventede eller konstaterede overskridelser i forbindelse med disse foranstaltninger, hvis overskridelsen eller det ekstra behov er mindre end eller lig med 20 % af den bevilling, der oprindeligt blev fastsat i finansieringsafgørelsen.

Er den i første afsnit omhandlede ekstrabevilling mindre end 4 mio. ECU, underrettes det i artikel 7 nævnte udvalg om, hvilken afgørelse Kommissionen har truffet. Er den pågældende ekstrabevilling større end 4 mio. ECU, men mindre end 20 %, skal udvalget høres.

5. Enhver finansieringsaftale eller -kontrakt, der indgås i medfør af denne forordning, skal bl.a. indeholde en bestemmelse om, at Kommissionen og Revisionsretten kan foretage kontrol på stedet efter de sædvanlige bestemmelser, som Kommissionen fastsætter i henhold til gældende bestemmelser, navnlig bestemmelserne i finans-

forordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

6. Hvis foranstaltningerne fastsættes i finansieringsaftaler mellem Fællesskabet og værtslandet, skal disse indeholde en bestemmelse om, at skatter, afgifter og andre belastninger ikke skal udredes af Fællesskabet.

7. Deltagelsen i udbud og aftaler er åben på lige vilkår for alle fysiske og juridiske personer i medlemsstaterne og modtagerstaten. Den kan udvides til også at omfatte andre udviklingslande og, i behørigt begrundede særlige tilfælde andre tredjelande.

8. Leverancer skal have oprindelse i medlemsstaterne, modtagerstaten eller andre udviklingslande. I behørigt begrundede særlige tilfælde kan leverancerne have oprindelse i andre lande.

Artikel 7

1. Kommissionen bistås af det kompetente geografiske udvalg.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, hvis de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på én måned ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 8

Der udveksles én gang om året på et fælles møde med de udvalg, der er nævnt i artikel 7, stk. 1, synspunkter på grundlag af de af Kommissionens repræsentant fremlagte

generelle retningslinjer for foranstaltninger, der skal gennemføres i det efterfølgende år.

Artikel 9

Kommissionen forelægger efter hvert regnskabsårs afslutning Europa-Parlamentet og Rådet en årsberetning, der indeholder et resumé af de foranstaltninger, som er finansieret i regnskabsårets løb, og en evaluering af gennemførelsen af denne forordning i regnskabsårets løb.

Resuméet skal bl.a. indeholde oplysninger om de aktører, hvormed der er indgået gennemførelsesaftaler eller -kontrakter.

Årsberetningen skal desuden indeholde et resumé af eventuelle eksterne evalueringer vedrørende særlige foranstaltninger.

Kommissionen underretter senest en måned efter sin afgørelse medlemsstaterne om, hvilke foranstaltninger og projekter der er godkendt, med angivelse af deres bevilgninger, art, modtagerland og partnere.

Artikel 10

Kommissionen foretager regelmæssige evalueringer af de foranstaltninger, som Fællesskabet finansierer, med henblik på at fastslå, om foranstaltningernes formål er blevet opfyldt og udstikke retningslinjer med henblik på at forbedre fremtidige foranstaltningers effektivitet. Kommissionen forelægger det i artikel 7 nævnte udvalg et resumé af de gennemførte evalueringer, som udvalget vil kunne gennemgå. Evalueringsrapporterne stilles til rådighed for de medlemsstater, der anmoder herom.

Artikel 11

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Kommissionen forelægger tre år efter denne forordnings ikrafttræden Europa-Parlamentet og Rådet en samlet evaluering af de foranstaltninger, som Fællesskabet har finansieret under denne forordning, ledsaget af forslag med hensyn til forordningens fremtidige anvendelse og eventuelle ændringer heraf.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i ...

På Rådets vegne
Formand

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Kommissionen sendte med skrivelse af 31. august 1995 Rådet et udkast til forordning om rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for udviklingslandene⁽¹⁾.
2. Europa-Parlamentet afgav udtalelse den 15. december 1995⁽²⁾.

II. FÆLLES HOLDNING

1. Fastlæggelse af den fælles holdning

Rådet fastlagde den 29. januar 1996 en fælles holdning på grundlag af artikel 130 W i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

2. Formålet med Kommissionens forslag

I forordningen fastsættes de nærmere bestemmelser og regler for forvaltning af den bistand, der finansieres over Fællesskabets budget, til rehabiliterings- og genopbygningsforanstaltninger til fordel for udviklingslandene.

3. Rådets ændringer af Kommissionens forslag

I den fælles holdning foretages der visse tekniske eller redaktionelle ændringer og præciseringer, navnlig for at opfylde målet om sammenhæng og komplementaritet som omhandlet i traktaten og for at sikre, at foranstaltningerne er så effektive og levedygtige som muligt, men den fælles holdning indeholder det væsentligste i Kommissionens forslag med hensyn til arten af de foranstaltninger, der skal finansieres.

Rådet var dog ikke enigt med Kommissionen med hensyn til følgende aspekter:

a) *Forordningens geografiske anvendelsesområde*

For at sikre størst mulig sammenhæng i de rehabiliteringsforanstaltninger, som Fællesskabet iværksætter i udviklingslandene, finder Rådet det tilrådeligt at udvide forordningens geografiske rækkevidde til at omfatte alle de udviklingslande, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, i den fælles holdning, først og fremmest de mindst udviklede lande.

b) *Det type udvalg, der skal afgive udtalelse om de foreslåede foranstaltninger*

For at opnå større sammenhæng besluttede Rådet, at det er det kompetente geografiske udvalg, der skal afgive udtalelse om de foreslåede foranstaltninger efter proceduren af type III.a) i Rådets afgørelse af 13. juli 1987⁽³⁾, idet denne procedure også bruges for ALA-udviklingslandene og Middelhavslandene og ligner EUF-udvalgets procedure.

Det skal ligeledes bemærkes, at Rådet som i andre lignende tilfælde har besluttet at tilføje en ny artikel 10 vedrørende evaluering af de foranstaltninger, som Fællesskabet finansierer, for at udstikke retningslinjer med henblik på at forbedre fremtidige foranstaltningers effektivitet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 235 af 9. 9. 1995, s. 11.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 15. december 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. L 197 af 13. 7. 1987, s. 33.

4. Europa-Parlamentets ændringsforslag

Rådet har indarbejdet en betydelig del af Europa-Parlamentets ændringsforslag i sin fælles holdning. I visse tilfælde har Rådet dog, selv om det helt eller delvist har godkendt ændringsforslagets substans, ændret dets placering i teksten eller ændret affattelsen.

Rådet har navnlig taget hensyn til ændringsforslag 1 (tredje betragtning) 2 (fjerde betragtning), 4 (artikel 3 og artikel 6, stk. 2, sidste led), 5 (artikel 2, stk. 2, og artikel 6, stk. 2), 6 (artikel 4, stk. 2), 7 (artikel 4, stk. 3), 8 (artikel 4, stk. 6 og 7) og 12 (artikel 9, sidste afsnit).

For så vidt angår ændringsforslag 14 har Rådet samme mål som Europa-Parlamentet og foreslår derfor den nye artikel 10 uden at foregribe resultatet af evalueringen.

Rådet har derimod ikke taget hensyn til ændringsforslag 3, 9, 10, 11 og 13.

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 11/96

fastlagt af Rådet den 29. januar 1996

med henblik på vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. . . /96 om fødevarerhjælpspolitik og fødevarerhjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarerikkerheden

(96/C 87/04)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 W,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Fødevarerhjælpen er et vigtigt led i Fællesskabets politik for udviklingssamarbejde;

fødevarerhjælpen skal indpasses i udviklingslandenes politik til forbedring af fødevarerikkerheden, især ved indførelse af fødevarerstrategier;

Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater samordner nøje deres politikker for udviklingssamarbejde og fører samråd om deres fødevarerhjælpsprogrammer; Fællesskabet og dets medlemsstater deltager i visse internationale aftaler på dette område, herunder den internationale konvention om fødevarerhjælp;

fødevarerikkerhed på regionalt og nationalt plan samt i de enkelte familier er i et langsigtet perspektiv, der permanent sikrer alles adgang til en ernæring, der gør det muligt at leve et aktivt og sundt liv, et vigtigt element i bekæmpelsen af fattigdom, og det er væsentligt at lægge vægt herpå i alle programmer for udviklingslande;

fødevarerhjælpen bør ikke have negative virkninger på modtagerlandenes normale produktions- og importstrukturer;

fødevarerhjælpen og aktionerne til støtte for fødevarerikkerheden er væsentlige aspekter ved Fællesskabets politik

for udviklingssamarbejde, og der skal derfor tages hensyn dertil inden for hele den fællesskabspolitik, som kan have betydning for udviklingslandene;

fødevarerhjælpen skal være et effektivt instrument, som kan sikre adgang til tilstrækkelig og passende ernæring og forbedre betingelserne for befolkningernes rådighed over og adgang til fødevarer i overensstemmelse med forbrugsvanerne og de lokale produktions- og samhandelsystemer, bl. a. i situationer med fødevarerkriser, og skal desuden være fuldt indpasset i udviklingspolitikken;

fødevarerhjælpsinstrumentet udgør en vigtig bestanddel af Fællesskabets forebyggelses- og interventionspolitik i tilfælde af krisesituationer i udviklingslandene; der skal ved anvendelsen deraf tages behørigt hensyn til denne grundlæggende rolle som social og politisk stabilitetsfaktor;

fødevarerhjælpsaktionerne kan ikke bidrage til anvendelige løsninger, hvis de ikke integreres i udviklingsaktioner, som kan få gang i de lokale produktions- og samhandelsprocesser;

det er nødvendigt at forbedre mulighederne for analyse, diagnose, programmering og overvågning af fødevarerhjælpen for at sikre en større effektivitet og undgå negative virkninger for de lokale muligheder for produktion, distribution, transport og afsætning;

fødevarerhjælpen bør gøres til et virkeligt instrument for Fællesskabets udviklingspolitik over for de nævnte lande, hvorved det bl. a. gøres muligt for Fællesskabet at engagere sig fuldt ud i flerårige samarbejdsprojekter;

i dette øjemed bør det gøres muligt for Fællesskabet at sikre regelmæssige samlede bistandsstrømme, i egnede tilfælde at forpligte sig til at levere minimale varemængder til de pågældende lande som led i særlige flerårige programmer i tilknytning til udviklingspolitikkerne og at forpligte sig over for de internationale organisationer;

det er muligt at øge Fællesskabets støtte til udviklingslandenes indsats på området fødevarerikkerhed ved hjælp af større fleksibilitet i fødevarerhjælpen, hvorved det på visse

⁽¹⁾ EFT nr. C 253 af 29. 9. 1995, s. 10.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 15. december 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende), Rådets fælles holdning af 29. januar 1996 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af . . . (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

betingelser gøres muligt i stedet for fødevarerhjelpsaktioner at yde finansiel støtte til aktioner vedrørende fødevareresikkerhed, navnlig udvikling inden for landbrug og levnedsmidler;

Fællesskabet kan bistå de nødlidende befolkninger i udviklingslandenes land- og byområder ved at deltage i finansieringen af aktioner til støtte for fødevareresikkerheden ved køb af fødevarer, frø, landbrugsredskaber og råstoffer og ved hjælp af oplagringsprogrammer, systemer til hurtig varslig, tilvejebringelse, styring og faglig og finansiel bistand;

det genetiske potentiale samt den biologiske mangfoldighed i fødevarerproduktionerne bør bevares;

Fællesskabets fødevarerhjælpspolitik skal tilpasses de geopolitiske forandringer og de økonomiske reformer, der er i gang i mange modtagerlande;

der bør opstilles en liste over de lande og organer, der kan omfattes af fødevarerhjelpsaktioner;

desuden bør det i samme øjemed gøres muligt at stille en fødevarerhjælp til rådighed for internationale og ikke-statslige organisationer; disse skal opfylde visse betingelser, som sikrer vellykkede fødevarerhjelpsaktioner;

til fremme af gennemførelsen af visse bestemmelser bør der sikres et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen i et udvalg for fødevarerhjælp;

der bør fastlægges en række foranstaltninger, som i forbindelse med aktionernes gennemførelse skal træffes for at tilpasse gennemførelsesbestemmelserne efter de særlige forhold i den enkelte modtagerzone, dog inden for rammerne af fælles politiske retningslinjer og en fælles strategi;

for at sikre en bedre forvaltning af fødevarerhjelpen, der i højere grad stemmer overens med modtagerlandenes interesser og behov, og for at forbedre beslutnings- og iværksættelsesprocedurerne bør denne forordning træde i stedet for følgende forordninger: Rådets forordning (EØF) nr. 3972/86 af 22. december 1986 om politikken med hensyn til fødevarerhjælp og forvaltning af denne hjælp⁽¹⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 1755/84 af 19. juni 1984 om iværksættelse af aktioner på fødevarerområdet, der træder i stedet for levering af fødevarerhjælp⁽²⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 2507/88 af 4. august 1988 om iværksættelse af oplagringsprogrammer

og systemer til hurtig varslig⁽³⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 2508/88 af 4. august 1988 om iværksættelse af aktioner vedrørende samfinansiering af internationale og ikke-statslige organisationers køb af fødevarer og frø⁽⁴⁾ og Rådets forordning (EØF) nr. 1420/87 af 21. maj 1987 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 3972/86 om politikken med hensyn til fødevarerhjælp og forvaltning af denne hjælp⁽⁵⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

Mål og almindelige retningslinjer for fødevarerhjelpen og aktionerne til støtte for fødevareresikkerheden

Artikel 1

1. Som led i sin politik for samarbejde med udviklingslandene og for at sikre en passende reaktion i situationer med fødevareresikkerhed forårsaget af alvorlige fødevarerunderskud eller fødevarerkriser iværksætter Fællesskabet fødevarerhjelpsaktioner og aktioner til støtte for fødevareresikkerheden til fordel for udviklingslandene.

2. Aktioner i henhold til denne forordning tages op til behandling efter en analyse af, om dette instrument er hensigtsmæssigt og effektivt i forhold til fællesskabsbistandens øvrige disponible interventionsmidler, der kan have indflydelse på fødevareresikkerheden og -hjelpen, og de samordnes med disse.

Kommissionen påser, at behandlingen af de aktioner, der planlægges i henhold til denne forordning, foregår i snæver samordning med de øvrige donatorers interventioner.

3. Formålet med fødevarerhjelpsaktionerne og aktionerne til støtte for fødevareresikkerheden, jf. stk. 1, er navnlig:

- at fremme fødevareresikkerheden i de enkelte familier samt på lokalt, nationalt og regionalt plan
- at forbedre ernæringsniveauet i modtagerbefolkningerne
- at fremme levnedsmidlernes tilstedeværelse og tilgængelighed for befolkningerne
- at bidrage til en harmonisk økonomisk og social udvikling i modtagerlandene både på landet og i

⁽¹⁾ EFT nr. L 370 af 30. 12. 1986, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1930/90 (EFT nr. L 174 af 7. 7. 1990, s. 6).

⁽²⁾ EFT nr. L 165 af 23. 6. 1984, s. 7.

⁽³⁾ EFT nr. L 220 af 11. 8. 1988, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 220 af 11. 8. 1988, s. 4.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 136 af 26. 5. 1987, s. 1.

byerne; der rettes en særlig opmærksomhed mod kvinders og mænds respektive roller i familiernes økonomi og i samfundsstrukturen; slutmålet for aktionerne under fællesskabsbistanden er at gøre modtagerne til aktører i deres egen udviklingsproces

- at støtte modtagerlandenes bestræbelser for at forbedre deres fødevarereproduktion på regionalt, nationalt og lokalt plan samt i familierne
- at mindske deres afhængighed af fødevarerhjælp
- at fremme deres uafhængighed på fødevarerområdet enten ved en forøgelse af produktionen eller ved en forbedring og forøgelse af købekraften
- at bidrage til initiativer til fattigdomsbekæmpelse i et udviklingsperspektiv.

4. Fællesskabsbistanden skal i videst muligt omfang integreres i udviklingspolitikken, navnlig i landbrugs- og levnedsmiddelsektoren, samt i de berørte landes fødevarerstrategier. Fællesskabsbistanden supplerer de politikker, som modtagerlandene har udviklet på områderne fattigdomsbekæmpelse, ernæring, reproduktiv sundhed, miljøbeskyttelse og rehabilitering med særlig vægt på programmernes kontinuitet, navnlig hvis landet er på vej ud af en nødsituation. Uanset om denne bistand sælges eller fordeles gratis, må den ikke forstyrre det lokale marked.

AFSNIT I

Fødevarerhjælpsaktioner

Artikel 2

1. Leverede varer og alle andre aktioner som led i fødevarerhjælpen skal så vidt muligt være i overensstemmelse med modtagerbefolkningernes ernæringsvaner og må ikke have negative følger for modtagerlandene.

Når varerne udvælges, skal det tages i betragtning, hvorledes man kan maksimere mængden af fødevarer for at nå det størst mulige antal mennesker under hensyn til produkternes kvalitet med henblik på at sikre passende ernæringsniveauer.

Der skal ved valget af de varer, der skal leveres som fællesskabsbistand, og ved fastsættelsen af bestemmelserne om tilvejebringelse og fordeling navnlig tages hensyn til de sociale aspekter ved adgangen til føde i modta-

gerlandet, bl. a. for de mest udsatte grupper, og til kvindernes rolle i familieøkonomien.

2. Fødevarerhjælpen tildeles først og fremmest på grundlag af en objektiv vurdering af de faktiske behov, som gør denne bistand berettiget, og ligeledes under hensyn til økonomiske overvejelser. Med henblik herpå tages der især hensyn til følgende kriterier, uden at andre relevante betragtninger derved udelukkes:

- fødevarerunderskud
- indkomst pr. indbygger og tilstedeværelse af særlig fattige befolkningsgrupper
- sociale velfærdsindikatorer for de pågældende befolkninger
- modtagerlandets betalingsbalancesituation
- økonomiske og sociale følger af og de finansielle omkostninger ved den foreslåede aktion
- eksistensen af en langsigtet politik for fødevarer sikkerhed i modtagerlandet.

3. Ydelsen af fødevarerhjælp kan eventuelt være betinget af iværksættelse af kortvarige udviklingsprojekter, der løber over flere år, sektorbestemte aktioner eller udviklingsprogrammer, idet der lægges særlig vægt på aktioner, der på lang sigt skal fremme en varig fødevarerproduktion i modtagerlandene inden for rammerne af en fødevarerpolitik og en fødevarerstrategi. I givet fald kan bistanden bidrage direkte til gennemførelsen af disse projekter, aktioner eller programmer. Begge disse hensyn kan tilgodeses ved en efter fælles overenskomst mellem Fællesskabet og modtagerlandet fastlagt anvendelse af counterpart-midlerne, hvis Fællesskabets bistand er bestemt til salg. Hvis fødevarerhjælpen ydes som støtte til et flerårigt udviklingsprogram, kan den have form af flerårige leverancer i tilknytning til dette program. Bistanden kan bl. a. ud over tildeling af basisfødevarer omfatte levering af frø, gødning, redskaber, andre råstoffer og basisvarer, opbygning af reservelagre, faglig og finansiell bistand samt bevidstgørelses- og uddannelsesaktioner.

4. Der kan tildeles fødevarerhjælp med det formål at støtte modtagerlandenes bestræbelser på at opbygge beredskabslagre, med hovedvægt på bøndernes lagre og nationale lagre som en væsentlig del af programmet for fødevarer sikkerhed, samt med henblik på oprettelse af regionale lagre.

5. Counterpart-midlerne forvaltes i sammenhæng med fællesskabsbistandens øvrige instrumenter.

I lande, der er i færd med at gennemføre en strukturtilpasning, og i overensstemmelse med Rådets relevante resolutioner, udgør de counterpart-midler, der skabes gennem de forskellige udviklingsbistandsinstrumenter, ressourcer, der skal forvaltes som en del af én enkelt sammenhængende budgetpolitik i forbindelse med et reformprogram. I denne sammenhæng kan Fællesskabet ændre ordningen med målrettet anvendelse af counterpart-midlerne til en mere global udnyttelse, når der er sket fremskridt med hensyn til at effektivisere kontrolinstrumenterne, planlægningen og budgettets gennemførelse og med hensyn til at internalisere revisionen af de offentlige udgifter. Counterpart-midlerne vil med forbehold af ovenstående blive forvaltet efter fællesskabsbistandens generelle procedurer for disse midler og først og fremmest som en støtte til politikker og programmer for fødevarer-sikkerhed.

AFSNIT II

Aktioner til støtte for fødevarer-sikkerheden

Artikel 3

Fællesskabet kan iværksætte aktioner til støtte for fødevarer-sikkerheden i udviklingslande med fødevarerunderskud, hvis forholdene gør dette berettiget.

Disse foranstaltninger kan gennemføres af modtagerlandene, af Kommissionen, af internationale organer eller af ikke-statslige organisationer.

Sigtet med disse aktioner er ved anvendelse af de disponible midler at støtte forberedelsen og gennemførelsen af en fødevarerstrategi eller andre foranstaltninger, som fremmer fødevarer-sikkerheden i disse lande og ansporer dem til at nedbringe deres afhængighed på fødevarerområdet og af fødevarerhjælp, især for de lande, der er lavindkomstlande og har et stort fødevarerunderskud. Aktionerne skal bidrage til at forbedre levevilkårene for de fattigste befolkningsgrupper i de pågældende lande.

Foranstaltningerne til støtte for fødevarer-sikkerheden har form af finansiel og faglig bistand i henhold til de i denne forordning fastsatte kriterier og procedurer. Disse foranstaltninger planlægges og behandles i sammenhæng med og under skyldig hensyntagen til de mål og foranstaltninger, der finansieres med de øvrige instrumenter for Fællesskabets udviklingsbistand. Aktionerne skal indgå i en flerårig planlægning.

Artikel 4

Der kan iværksættes aktioner til støtte for fødevarer-sikkerheden i udviklingslande, som i henhold til denne

forordning er berettigede til at blive omfattet af Fællesskabets fødevarerhjælpsaktioner, for en del af eller alle de fødevarerhjælpsmængder, som tildeles dem eller kunne tildeles dem, under hensyn til bl.a. udviklingen i produktionen, forbruget og lagerniveauet i det pågældende land, befolkningens fødevarer-situation og den af andre donorer ydede fødevarerhjælp.

Artikel 5

Aktionerne til støtte for fødevarer-sikkerheden er finansielle og faglige bistandsaktioner, der i henhold til målene i artikel 1 har til formål at forbedre fødevarer-sikkerheden ved at bidrage til finansieringen af f.eks.:

- levering af frø, redskaber og input, der er vigtige for fødevarerproduktionen
- støtte til långivning til landbruget
- oplagingsforanstaltninger på det relevante niveau
- foranstaltninger inden for afsætning, transport, distribution eller forarbejdning af landbrugsvarer og fødevarer
- aktioner til støtte for den private sektor med henblik på udvikling af handelsstrømmene på nationalt, regional og internationalt plan
- anvendt forskning og uddannelse på stedet
- projekter til udvikling af fødevarerproduktionen
- ledsageaktiviteter, bevidstgørelsesaktiviteter, faglig bistand og uddannelse på stedet
- aktiviteter til støtte for kvinder og producentorganisationer.

AFSNIT III

Systemer til hurtig varsling og oplagingsprogrammer

Artikel 6

Fællesskabet kan støtte nationale systemer og deltage i udbygningen af eksisterende internationale systemer til hurtig varsling samt i behørigt begrundede undtagelsestilfælde efter fremgangsmåden i artikel 27 iværksætte sådanne systemer i forbindelse med fødevarer-situationen i udviklingslandene. Det kan tillige påtage sig at iværksætte oplagingsprogrammer i disse lande til støtte for fødevarerhjælpsaktioner i overensstemmelse med denne forord-

ning eller tilsvarende foranstaltninger, som gennemføres af medlemsstaterne, internationale organer eller ikke-statslige organisationer.

Det bør sikres, at der i forbindelse med aktionerne tages hensyn til Fællesskabets øvrige bistandsinstrumenter, herunder anvendelsen af de counterpart-midler, der opstår ved salg af fødevarerhjælp, og at de er i overensstemmelse med Fællesskabets udviklingspolitik.

Formålet med aktionerne er at styrke modtagerlandenes fødevarerikkerhed. De skal bidrage til at forbedre levevilkårene for de fattigste befolkningsgrupper i de pågældende lande og være i overensstemmelse med de udviklingsmål, disse har fastsat, navnlig deres fødevarerpolitik.

Fællesskabets deltagelse i disse aktioner har form af finansiel og/eller faglig bistand efter de i denne forordning fastsatte kriterier og fremgangsmåder.

Aktioner, der støttes med fællesskabsbistand, behandles under hensyntagen til og i sammenhæng med eksisterende programmer forvaltet af internationale særorganisationer.

Artikel 7

Fællesskabets bistand til oplagringsprogrammer og til systemer til hurtig varsling kan på begæring ydes til aktioner til fordel for udviklingslande, der opfylder betingelserne for at modtage fødevarerhjælp fra Fællesskabet og dets medlemsstater, til internationale organer og til ikke-statslige organisationer.

Artikel 8

Fællesskabets bistand kan ydes til finansiering af:

- systemer til hurtig varsling og indsamling af data om udviklingen i høstresultater, lagre og markeder, ernæringssituation og sårbarhedsniveau med henblik på at opnå bedre information om fødevarerituationen i de pågældende lande
- aktioner til forbedring af oplagringsystemerne med henblik på at begrænse tabene eller sikre tilstrækkelig oplagringskapacitet i nødstilfælde. Disse aktioner kan tillige omfatte indførelse af infrastrukturer, bl.a. de afsæknings-, losnings-, skadedyrsbekæmpelses-, behandlings- og oplagringsenheder, der er nødvendige til håndtering af fødevarerne i disse lande til støtte for fødevarerhjælpsaktionerne eller aktionerne til støtte for fødevarerikkerheden
- forberedende undersøgelser og uddannelsesaktioner i tilknytning til ovennævnte aktiviteter.

KAPITEL II

Gennemførelsesbestemmelser vedrørende fødevarerhjælp, oplagring, hurtig varsling og støtte til fødevarerikkerhed

Artikel 9

1. De lande og organer, der kan modtage fællesskabsbistand til de i denne forordning omhandlede foranstaltninger, er anført i bilaget. Inden for denne ramme vil de fattigste befolkningsgrupper og lavindkomstlande med alvorligt fødevarerunderskud blive prioriteret højest.

Rådet, der på forslag af Kommissionen træffer afgørelse med kvalificeret flertal, kan ændre denne liste.

2. Ikke-statslige organisationer, der direkte eller indirekte kan modtage fællesskabsfinansiering til iværksættelse af aktioner, der er fastsat i denne forordning, skal opfylde følgende kriterier:

- a) de skal have status af selvstændige nonprofit-organisationer i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater i henhold til gældende lovgivning i den pågældende medlemsstat
- b) de skal have hovedsæde i en af Fællesskabets medlemsstater, i modtagerlandene eller undtagelsesvis — for NGO'er med international status — i et tredjeland. Hovedsædet skal være det faktiske centrum for alle beslutninger vedrørende samfinansierede aktioner
- c) de skal godtgøre, at de er i stand til at gennemføre fødevarerhjælpsaktioner på tilfredsstillende måde, navnlig ved:
  - deres administrative og finansielle forvaltningskapacitet
  - deres tekniske og logistiske kapacitet i forhold til den planlagte aktion
  - resultater af aktioner iværksat af den pågældende NGO, især med finansiering fra Fællesskabet eller medlemsstaterne
  - erfaring inden for fødevarerhjælp og fødevarerikkerhed
  - tilstedeværelse i modtagerlandet og kendskab til dette eller til udviklingslande
- d) de skal have forpligtet sig til at overholde Kommissionens tildelingsbetingelser.

Artikel 10

1. Fællesskabet kan deltage i finansieringen af aktioner til støtte for fødevarerikkerheden som fastlagt i afsnit I, II og III (kapitel I og II), der gennemføres af modtagerlan-

det, Kommissionen internationale organer eller ikke-statslige organisationer.

2. Samfinansieringsaktionerne kan iværksættes på begæring af modtagerlandene, internationale organer og ikke-statslige organisationer med henblik på — for så vidt en sådan aktion synes at være den mest hensigtsmæssige — at bidrage til at forbedre fødevarer sikkerheden for befolkningsgrupper, som er ude af stand til at dække et fødevarerunderskud ved hjælp af egne midler og ressourcer.

3. Ved udformningen af de fællesskabsaktioner, der er fastlagt i afsnit I, II og III, lægger Kommissionen særlig vægt på:

- at der tilstræbes bæredygtighed og økonomisk levedygtighed i projektudformningen
- at der sker en klar fastlæggelse og overvågning af målsætninger og resultatindikatorer.

Artikel 11

1. Varerne tilvejrbringes på fællesskabsmarkedet, i modtagerlandet eller i et af udviklingslandene (der er opført i bilaget), som om muligt tilhører samme geografiske region.

2. Undtagelsesvis kan de efter proceduren i artikel 27 tilvejrbringes på markedet i et andet land end de i denne artikels stk. 1 fastsatte:

- hvis den ønskede vare ikke findes eller ikke findes i rette kvalitet på fællesskabsmarkedet eller på markedet i et udviklingsland
- hvis der foreligger et alvorligt fødevarerunderskud, og sådanne køb gør det muligt at øge foranstaltningens effektivitet.

3. Fødevarer, der står til rådighed i det indre marked, kan tilvejrbringes på markedet i et udviklingsland, hvis dette i økonomisk henseende er mere effektivt end en tilvejrbringelse på det europæiske marked.

4. Hvis købet foretages i modtagerlandet eller i et udviklingsland, drages der omsorg for, at dette køb ikke forstyrrer markedet i det pågældende land eller i udviklingslandene i samme region, og at det ikke har negativ indvirkning på fødevarerforsyningen til deres befolkninger. Disse køb skal i så vid udstrækning som muligt indgå i den samlede gennemførelse af Fællesskabets udviklingspolitik over for disse lande, bl.a. med hensyn til bestræbelserne for at fremme fødevarer sikkerheden i landet eller på regionalt plan.

Artikel 12

For modtagerlande, hvis import af fødevarer helt eller delvis er liberaliseret, skal fællesskabsbistanden tilvejr-

bringes under skyldig hensyntagen til de nationale politikker, og fordrejninger på markedet skal undgås.

I dette tilfælde kan Fællesskabets bidrag eventuelt have form af overdragelse af fremmed valuta til de berørte lande med henblik på videregivelse til private erhvervsvirksomheder, for så vidt foranstaltningen indgår i en politik for fødevarer sikkerhed (inklusive en strategi for import af basisfødevarer) i tilknytning til den økonomiske politik.

De i artikel 11 fastsatte principper gælder også for denne bistand.

Artikel 13

1. Fællesskabet kan påtage sig de med fødevarerhjelpen forbundne transportudgifter.

2. Hvis Kommissionen finder, at Fællesskabet skal påtage sig de med fødevarerhjelpen forbundne udgifter til intern transport, tager den hensyn til følgende generelle kriterier:

- situation med alvorligt fødevarerunderskud
- levering af fødevarerhjelpe til lavindkomstlande med alvorligt fødevarerunderskud
- om fødevarerhjelpen er bestemt til de i artikel 10 omhandlede internationale organer eller ikke-statslige organisationer
- nødvendigheden af at sikre, at den pågældende fødevarerhjælpsaktion gøres mere effektiv.

3. Hvis fødevarerhjelpen sælges i modtagerlandet, bør Fællesskabet kun i undtagelsestilfælde påtage sig udgifterne til intern transport.

4. Fællesskabet kan ligeledes i ekstraordinære situationer påtage sig udgifterne til flytransport af fødevarer som led i fødevarerforanstaltningerne.

Artikel 14

Fællesskabet kan påtage sig distributionsudgifterne, hvis dette er nødvendigt for en tilfredsstillende gennemførelse af den pågældende fødevarerhjælpsaktion.

Artikel 15

Fællesskabets bistand ydes i form af gavebistand.

Bistanden kan anvendes til dækning af eksterne udgifter og lokale udgifter, der er nødvendige til gennemførelsen af foranstaltningerne, herunder vedligeholdelses- og driftsudgifter.

Foranstaltningerne i denne forordning er fritaget for skatter, afgifter og told.

Eventuelle counterpart-midler anvendes i overensstemmelse med de i denne forordning fastsatte mål og forvaltes i samråd med Kommissionen.

Artikel 16

Fællesskabets bidrag kan også dække ledsageforanstaltninger, der er nødvendige for at forbedre effektiviteten af aktionerne i denne forordning, f.eks. styring, opfølgning og kontrol, fordeling og uddannelse på stedet til disse leverancer.

Artikel 17

Alle fysiske og juridiske personer i Det Europæiske Fællesskab og i modtagerlandene kan på lige vilkår deltage i udbud, licitationer og kontrakter. Kommissionen kan for aktionerne i artikel 11, stk. 2, udvide denne deltagelse til også at omfatte fysiske og juridiske personer i de lande, hvor tilvejebringelsen af fødevarerne finder sted.

Som led i gennemførelsen af denne forordning sørger Kommissionen for en passende offentlighed, som sikrer disse foranstaltningers åbne karakter. Kommissionen påser, at princippet om passende offentlighed ligeledes finder anvendelse på mellemliggende organisationer.

Artikel 18

Kommissionen kan udpege en befuldmægtiget, som indgår samfinansieringsaftaler i dens navn.

Artikel 19

1. Kommissionen fastsætter tildelings-, tilvejebringelses- og iværksættelsesbetingelserne for den i denne forordning omhandlede bistand.

2. Bistanden gennemføres kun, hvis modtageren overholder disse betingelser.

Artikel 20

Kommissionen træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for en planmæssig gennemførelse af fødevarerhjælpsprogrammerne og -aktionerne samt programmerne og aktionerne til støtte for fødevarerikkerheden.

Med henblik herpå yder medlemsstaterne og Kommissionen hinanden den fornødne bistand og meddeler hinanden alle relevante oplysninger.

KAPITEL III

Procedure for iværksættelse af fødevarerhjælpsaktioner og aktioner til støtte for fødevarerikkerheden, systemer til hurtig varsling og oplagringsaktioner

Artikel 21

1. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, fastsætter Fællesskabets andel af det samlede beløb for hjælp i form af korn i henhold til konventionen om fødevarerhjælp som et samlet bidrag fra såvel Fællesskabet som medlemsstaterne.

2. Kommissionen varetager koordineringen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne af leveringen af hjælpen i form af korn i henhold til konventionen om fødevarerhjælp, og den påser, at Fællesskabets og medlemsstaternes samlede bidrag mindst når op på de mængder, der er fastsat i nævnte konvention.

Artikel 22

Kommissionen skal efter fremgangsmåden i artikel 27 samt endvidere under hensyn til de generelle retningslinjer for fødevarerhjælp:

- fastsætte listen over varer, der kan tilvejebringes med henblik på levering af bistand
- fastsætte de nærmere bestemmelser vedrørende tilvejebringelse, kontrol og evaluering
- fastlægge fordelingen, udtrykt i mængde og omkostninger, mellem de forskellige modtagere af de varer, der kan tilvejebringes inden for de budgetmæssige rammer for hver vare
- om nødvendigt ændre de tildelte mængder under gennemførelsen af programmerne.

Artikel 23

Afgørelser

- om ydelse af fødevarerhjælp eller bistand, der træder i stedet derfor, og om vilkårene for levering deraf
- om ydelse til internationale organer og ikke-statslige organisationer af et bidrag til finansiering af aktioner til støtte for fødevarerikkerheden
- om ydelse af bistand til et oplagringsprogram eller et system til hurtig varsling

træffes af Kommissionen efter fremgangsmåden i artikel 27 inden for de i artikel 25 fastlagte grænser.

Artikel 24

1. Under iagttagelse af Rådets afgørelser, jf. artikel 21, og afgørelserne truffet i medfør af artikel 22 træffer Kommissionen afgørelse om:

- a) aktioner, der imødegår en krisesituation eller en situation med alvorligt fødevarerunderskud, karakteriseret af hungersnød eller umiddelbar risiko for hungersnød, der udgør en alvorlig trussel for liv eller sundhed for befolkningerne i et land, som ikke kan imødegå fødevarerunderskuddet ved egne midler og ressourcer. Kommissionen handler efter at have rådført sig med medlemsstaterne ved anvendelse af de bedst egnede kommunikationsmidler. Medlemsstaterne har en frist på tre arbejdsdage til at gøre eventuelle indsigelser. Det i artikel 26 omhandlede udvalg behandler eventuelle indsigelser på sit næstfølgende møde
- b) betingelserne for leveringen og iværksættelsen af bistanden, særlig:
  - de almindelige bestemmelser, som skal finde anvendelse over for modtagerne
  - indledning af procedurerne for tilvejebringelse, levering af varerne og iværksættelse af andre foranstaltninger samt indgåelse af de hertil nødvendige kontrakter.

2. Til gennemførelse af stk. 1, litra a), har Kommissionen beføjelse til at træffe enhver foranstaltning, som kan fremskynde ydelsen af fødevarerhjælp.

Omfanget af den bistand, der træffes beslutning om at yde i hvert enkelt tilfælde, begrænses til de mængder, der er nødvendige, for at den nødlidende befolkning kan klare sig i en periode, der principielt ikke overstiger seks måneder.

Kommissionen sikrer, at der på alle stadier først og fremmest sættes ind på at tilvejebringe fødevarerhjælp til de i stk. 1, litra a) og b), fastsatte aktioner.

Artikel 25

Afgørelser om aktioner, hvis finansiering i henhold til denne forordning overstiger 2 mio. ECU, træffes efter fremgangsmåden i artikel 27.

Artikel 26

1. Kommissionen bistås af et udvalg for fødevarerhjælp, i det følgende benævnt »udvalget«, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Udvalget undersøger, hvilke virkninger ethvert forslag om afholdelse af udgifter til fødevarer sikkerhed har

på lang sigt i familierne samt på lokalt, nationalt og regionalt plan i modtagerlandene under hensyntagen til principperne i artikel 1. Endvidere analyserer og følger udvalget de politikker for fødevarer sikkerhed, der modtager fællesskabsbistand, og det gennemgår de dertil hørende forslag til initiativer.

3. Udvalget fastsætter selv sin forretningsorden.

Artikel 27

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager foranstaltningerne, der straks finder anvendelse. Er der ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, underrettes Rådet dog straks af Kommissionen om disse foranstaltninger. I så fald udsætter Kommissionen gennemførelsen af de foranstaltninger, den har truffet afgørelse om, i et tidsrum på to måneder regnet fra datoen for denne underretning.

Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse inden for det tidsrum, der er nævnt i ovenstående afsnit.

Artikel 28

1. For at sikre komplementaritetsprincippet i traktaten og styrke effektiviteten og sammenhængen i Fællesskabets og den nationale fødevarerhjælp og aktionerne til støtte for fødevarer sikkerheden vil Kommissionen, så vidt det overhovedet er muligt, bestræbe sig for at sikre en snæver koordinering af dens egne og medlemsstaternes aktiviteter såvel på beslutningsplan som på stedet, og den kan tage alle de initiativer, den finder nyttige, for at fremme en sådan koordinering.

Med henblik herpå underretter medlemsstaterne Kommissionen om deres nationale fødevarerhjælpsaktioner. Kommissionen fastsætter efter fremgangsmåden i artikel 27 de nærmere bestemmelser for underretning om nationale aktioner.

2. Kommissionen påser, at de aktioner, der iværksættes af Fællesskabet, koordineres med de internationale organisationers og organers aktioner, især dem, der er en del af De Forenede Nationers system.

3. Kommissionen bestræber sig på at udvikle samarbejdet mellem Fællesskabet og donortredjelande i forbindelse med fødevarerikkerhed.

4. Koordineringen og samarbejdet mellem Fællesskabet og medlemsstaterne og mellem disse og de internationale organisationer og donortredjelande er genstand for en regelmæssig udveksling af oplysninger i udvalget.

Artikel 29

Udvalget kan behandle ethvert andet spørgsmål vedrørende fødevarerhjælp og andre aktioner i denne forordning, som forelægges det af formanden enten på eget initiativ eller på begæring af den medlemsstats repræsentant.

Kommissionen underretter senest én måned efter sin beslutning udvalget om de godkendte fødevarerhjælps- og fødevarerikkerhedsaktioner og -projekter med angivelse af beløb, type, modtagerland og partner med ansvar for iværksættelsen.

Kommissionen underretter udvalget om de generelle retningslinjer for produkter, der tilvejebringes under Fællesskabets fødevarerhjælp.

Artikel 30

Kommissionen foretager regelmæssigt evalueringer af de vigtigste fødevarerhjælpsaktioner for at fastslå, om de mål, der blev fastlagt i forbindelse med forberedelsen af disse aktioner, er blevet nået, og for at afstikke retningslinjer, der kan forbedre effektiviteten af fremtidige aktioner. Kommissionen underretter regelmæssigt udvalget om evalueringsprogrammerne.

Medlemsstaterne og Kommissionen meddeler, så snart det er muligt, hinanden resultaterne af evalueringsarbejdet samt de analyser og undersøgelser, der gør det muligt at forbedre bistandens effektivitet. Disse arbejder analyseres i udvalget. Medlemsstaterne og Kommissionen bestræber sig på at iværksætte fælles evalueringer.

Kommissionen fastsætter bestemmelser om intern og ekstern udbredelse af og kommunikation vedrørende konklusionerne af evalueringsarbejdet i de berørte tjenester og organisationer.

Artikel 31

Kommissionen forelægger efter hvert regnskabsår Europa-Parlamentet og Rådet en årsberetning om gennem-

førelsen af denne forordning. I årsberetningen redegøres der for resultaterne af gennemførelsen af budgettet for så vidt angår forpligtelser og betalinger samt projekter og programmer, der er finansieret det pågældende år. Årsberetningen skal, så vidt det er muligt, indeholde oplysninger om de midler, der er brugt på nationalt plan i løbet af samme regnskabsår. Den skal, så vidt det er muligt, indeholde de vigtigste statistiske oplysninger (for hvert modtagerland, nationalitet osv.) vedrørende licitationer med henblik på gennemførelsen af projekter og programmer.

Årsberetningen skal ligeledes indeholde en beskrivelse af fordelingen af udgifterne på de forskellige typer af foranstaltninger, som fastsæt i artikel 2, 5 og 8.

Endelig skal årsberetningen indeholde oplysninger om de aktioner, der iværksættes med de counterpart-midler, der skabes med fødevarerhjælpen.

Artikel 32

Forordning (EØF) nr. 3972/86, (EØF) nr. 1755/84, (EØF) nr. 2507/88, (EØF) nr. 2508/88 og (EØF) nr. 1420/87 ophæves.

I overgangsperioden indtil Kommissionen har vedtaget den nye forordning om tilvejebringelse af produkter til fødevarerhjælp, gælder Kommissionens forordning (EØF) nr. 2200/87 af 8. juli 1987 om almindelige bestemmelser for tilvejebringelsen i Fællesskabet af produkter, der skal leveres som led i Fællesskabets fødevarerhjælp⁽¹⁾, fortsat.

Kommissionen forelægger tre år efter denne forordnings ikrafttræden Europa-Parlamentet og Rådet en samlet evaluering af de aktioner, Fællesskabet har finansieret inden for rammerne af forordningen, ledsaget af forslag vedrørende forordningens fremtid og om nødvendigt forslag til ændring heraf.

Artikel 33

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i . . .

På Rådets vegne
Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 204 af 25. 7. 1987, s. 1. Forordningen er ændret ved forordning (EØF) nr. 790/91 (EFT nr. L 81 af 28. 3. 1991, s. 108).

BILAG

1. LANDE

LDC (de mindst udviklede lande)	Andre lavindkomstlande (BNI per capita på mindre end 675 US \$ i 1992)	Mellemindkomstlande (laveste) (BNI) per capita på mellem 676 og 2 695 US \$ i 1992)	
Afghanistan	Kina	Albanien	Libanon
Bangladesh	Egypten	Algeriet	Macao
Benin	Eritrea	Angola	Marshall-øerne
Bhutan	Ghana	Anguilla	Mikronesien
Botswana	Guyana	Armenien	(De Føderative stater)
Burkina Faso	Honduras	Aserbajdsjan	Moldova
Burundi	Indien	Sydafrika	Mongoliet
Cambodja	Indonesien	(de sorte samfund)	Marokko
Kap Verde	Kenya	Belize	Marokko
Comorerne	Nicaragua	Bolivia	Namibia
Djibouti	Nigeria	Cameroun	Niue
Etiopien	Pakistan	Chile	Panama
Ækvatorialguinea	Sri Lanka	Colombia	Papua Ny Guinea
Gambia	Tadsjikistan	Congo	Paraguay
Guinea-Bissau	Timor	Costa Rica	Peru
Guinea	Vietnam	Korea (den Demokratiske Republik)	Filippinerne
Haiti	Zimbabwe	Côte d'Ivoire	Den Dominikanske Republik
Kiribati		Cuba	Senegal
Laos		Dominica	St. Helena
Lesotho		Ecuador	Syrien
Liberia		El Salvador	St. Vincent og Grenadinerne
Madagaskar		Staterne i det tidligere Jugoslavi	De besatte områder (Gaza og Vestbredden)
Malawi		Fiji	Thailand
Maldiverne		Georgien	Tokelau
Mali		Grenada	Tonga
Mauretanien		Guatemala	Tunesien
Mozambique		Iran	Swaziland
Myanmar		Irak	Turkmenistan
Nepal		Jamaica	Turks og Caicos-øerne
Niger		Jordan	Tyrkiet
Uganda		Kasakhstan	Usbekistan
Den Centralafrikanske Republik		Kirgistan	Wallis og Futuna
Rwanda			
Vestsamoa			
São Tomé og Príncipe			
Sierra Leone			
Salomonøerne			
Somalia			
Sudan			
Tanzania			
Tchad			
Togo			
Tuvalu			
Vanuatu			
Yemen			
Zaire			
Zambia			

2. ORGANER

WFP
IRKK
FICR
UNHCR
UNRWA

FAO
UNICEF

---

3. IKKE-STATSLIGE ORGANISATIONER

Europæiske NGO'er, NGO'er i modtagerlandet eller undtagelsesvis internationale NGO'er, der er specialiseret i udviklingspørgsmål.

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Kommissionen forelagde ved skrivelse af 14. juli 1995 Rådet et forslag til forordning om fødevarerhjælpspolitik og fødevarerhjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarerikkerheden⁽¹⁾.
2. Europa-Parlamentet afgav udtalelse den 15. december 1995⁽²⁾.

II. FÆLLES HOLDNING

1. Fastlæggelse af den fælles holdning

Rådet fastlagde den 29. januar 1996 på grundlag af artikel 130 W i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union en fælles holdning.

2. Formålet med Kommissionens forslag

Formålet med dette forslag er at omstrukturere, ajourføre og tilpasse samtlige retlige instrumenter for politikken med hensyn til fødevarerhjælp og forvaltning af denne hjælp, herunder de særlige foranstaltninger til støtte for fødevarerikkerheden såsom tildelinger af råstoffer og frø, oplagringsprogrammer og systemer til hurtig varsling.

3. Rådets ændringer til Kommissionens forslag

Den fælles holdning indeholder visse ændringer og præciseringer af teknisk og redaktionel art, men svarer ellers stort set til Kommissionens forslag med hensyn til de aktioner, der er omhandlet i forslaget.

Kommissionen kunne tilslutte sig størstedelen af teksten i Rådets fælles holdning. Dog var Kommissionen imod, at det er Rådet, der træffer afgørelse om ændringer i listen over modtagere (artikel 9 i den fælles holdning).

4. Parlamentets ændringsforslag

Rådet har indarbejdet en betydelig del af Europa-Parlamentets ændringsforslag i sin fælles holdning. Rådet har imidlertid, samtidig med at det har godkendt hele eller en del af et ændringsforslags hovedindhold, flyttet det i teksten eller har ændret formuleringen.

Således har Rådet godkendt ændringsforslag nr. 2, 5, 6, 7, 8, 10, 14, 15, 16, 18, 19, 22, 25, 26, 27, 28, 35, 36, 40, 41, 46, 47.

Med hensyn til tilvejebringelse af fødevarerhjælpen (ændringsforslag 12 og 13) lykkedes det Rådet at nå til et kompromis mellem de forskellige holdninger, som Kommissionen kunne tilslutte sig. Dette kompromis findes i artikel 11 i den fælles holdning.

Eftersom der er tale om den procedure, ifølge hvilken udvalget skal bistå Kommissionen i beslutningstagningen, har Rådet godkendt Kommissionens forslag om at anvende procedure II.b), som er den, det nuværende udvalg anvender, og som har fungeret tilfredsstillende i mange år. Rådet har derfor ikke godkendt ændringsforslag 44.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

⁽²⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 12/96

fastlagt af Rådet den 29. januar 1996

med henblik på vedtagelse af Rådets forordning (EF) nr. .../96 om humanitær bistand

(96/C 87/05)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 W,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Befolkninger, der er i nød, der er ofre for naturkatastrofer, begivenheder som krige og konflikter eller andre tilsvarende ekstraordinære situationer, har ret til at modtage international humanitær bistand, hvis det viser sig, at deres egne myndigheder ikke kan yde dem effektiv hjælp;

civile foranstaltninger til beskyttelse af ofre for konflikter eller andre tilsvarende ekstraordinære situationer henhører under folkerettens humanitære del og bør derfor indgå i den humanitære indsats;

den humanitære bistand omfatter ikke alene gennemførelse af øjeblikkelige hjælpeaktioner for at redde og beskytte menneskeliv i katastrofesituationer eller umiddelbart derefter, men også iværksættelse af foranstaltninger, som kan lette eller muliggøre uhindret adgang til ofre og uhindret transport af bistanden;

den humanitære bistand kan være en nødvendig forudsætning for udviklings- eller genopbygningsforanstaltninger og bør derfor dække hele den periode, hvor krisesituationen eller dens følger gør sig gældende; den kan i denne sammenhæng omfatte genopretningsinitiativer på kort sigt med det formål at lette bistandens fremkomst til bestemmelsesstedet, forhindre en forværring af krisens virkninger og begynde at bistå de ramte befolkninger med på ny at opnå en minimal selvforsyningsgrad;

der bør navnlig gøres en indsats for at forebygge katastrofer, så man har et beredskab over for de risici, der er

forbundet dermed; der bør med henblik herpå indføres et egnet varslings- og interventionssystem;

der bør derfor sikres øget effektivitet og sammenhæng i Fællesskabets, de nationale og de internationale beredskabs- og interventionsordninger med henblik på at imødekomme de behov, som opstår på grund af naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer eller på grund af tilsvarende ekstraordinære situationer;

den humanitære bistand, som alene har til formål at forebygge og lindre menneskelig lidelse, må ikke indebære forskelsbehandling af ofre på grund af race, etnisk oprindelse, religion, kø, alder, nationalitet eller politisk overbevisning og må ikke baseres på eller betinges af politiske overvejelser;

beslutningerne om humanitær bistand skal træffes på et upartisk grundlag, udelukkende under hensyn til ofrenes behov og interesser;

iværksættelsen af en snæver koordination mellem medlemsstaterne og Kommissionen både med hensyn til beslutningstagningen og arbejdet på stedet danner grundlaget for en effektiv humanitær indsats fra Fællesskabets side;

som led i sit bidrag til en effektiv humanitær bistand på internationalt plan skal Fællesskabet bestræbe sig på at samarbejde og koordinere sin indsats med tredjelande;

desuden bør der i samme øjemed fastsættes kriterier for samarbejdet med de ikke-statslige organisationer og de internationale institutioner og organisationer, der er specialiseret i at yde humanitær bistand;

det bør sikres, at der ikke-statslige organisationers og de øvrige humanitære institutioners uafhængighed og upartiskhed opretholdes, respekteres og fremmes i forbindelse med ydelsen af den humanitære bistand;

der bør tilskyndes til samarbejde på det humanitære område mellem ikke-statslige organisationer i medlemsstaterne og i andre industrilande og tilsvarende organisationer i de berørte tredjelande;

som følge af den humanitære bistands særlige karakter bør der fastsættes effektive, fleksible, gennemsigtige og, når det er nødvendigt, hurtige procedurer for beslutningstagningen vedrørende finansiering af humanitære foranstaltninger og projekter;

⁽¹⁾ EFT nr. C 180 af 14. 7. 1995, s. 6.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 30. november 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende), Rådets fælles holdning af 29. januar 1996 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

der bør fastsættes bestemmelser om gennemførelsen og forvaltningen af Fællesskabets humanitære bistand, som finansieres over De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, idet de nødhjælpsforanstaltninger, der er fastsat i fjerde AVS-EF-konvention, undertegnet den 15. december 1989 i Lomé og ændret ved aftalen om ændring af nævnte konvention, undertegnet den 4. november 1995 på Mauritius, fortsat følger de i nævnte konvention fastsatte procedurer og bestemmelser —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

Mål og generelle retningslinjer for den humanitære bistand

Artikel 1

Fællesskabets humanitære bistand omfatter ikke-diskriminerende bistands-, nødhjælps- og beskyttelsesforanstaltninger til fordel for befolkningerne i tredjelandene, navnlig de mest udsatte befolkninger og først og fremmest befolkningerne i udviklingslandene, der er ofre for naturkatastrofer eller menneskeskabte begivenheder, såsom krige og konflikter, eller ekstraordinære situationer og omstændigheder, der kan sammenlignes med natur- eller menneskeskabte katastrofer, i det tidsrum det er nødvendigt for at imødekomme de humanitære behov, som disse situationer har skabt.

Bistanden omfatter også beredskabsforanstaltninger og foranstaltninger til forebyggelse af katastrofer eller tilsvarende ekstraordinære situationer.

Artikel 2

De i artikel 1 omhandlede humanitære bistandsforanstaltninger har først og fremmest til formål:

- a) at beskytte og bevare liv i katastrofesituationer og i tiden umiddelbart derefter samt i forbindelse med naturkatastrofer, der har medført tab af menneskeliv, fysiske og psykosociale problemer og omfattende materielle ødelæggelser
- b) at yde fornøden bistand og nødhjælp til befolkninger, som er ramt af længerevarende kriser som følge navnlig af konflikter eller krige, der har haft de samme virkninger som situationerne i litra a), bl.a. hvis det viser sig, at disse befolkninger ikke kan få tilstrækkelig hjælp fra deres egne myndigheder, eller hvis der ikke er nogen myndigheder overhovedet
- c) at bidrage til finansiering af transport af bistanden og dennes adgang til modtagerne med alle de logistiske

midler, der er til rådighed, og ved beskyttelse af ejendom, der anvendes til humanitære formål, og af det humanitære personale, bortset fra foranstaltninger af forsvarsmæssig karakter

- d) at planlægge genopretnings- og genopbygningsarbejder på kort sigt, især med hensyn til infrastruktur og materiel i nært samarbejde med de lokale strukturer, for at gøre det lettere at få bistanden frem, forhindre en forværring af krisens virkninger og begynde at bistå de ramte befolkninger med på ny at opnå en minimal selvforsyningsgrad under hensyntagen til udviklingsmålene på lang sigt, når det er muligt
- e) at afbøde virkningerne af befolkningsflygtninger (flygtninge, internt fordrevne og repatrierede) efter natur- eller menneskeskabte katastrofer og at gennemføre repatrieringsaktioner og yde bistand til genbosættelse i hjemlandet, når betingelserne derfor i henhold til de gældende internationale konventioner er til stede
- f) at indføre et beredskab over for risici for naturkatastrofer eller tilsvarende ekstraordinære situationer og at anvende et egnet hurtigtvirkende varslings- og interventionssystem
- g) at støtte civile beskyttelsesforanstaltninger til fordel for ofrene for konflikter eller tilsvarende ekstraordinære situationer i overensstemmelse med de gældende internationale konventioner.

Artikel 3

Den bistand fra Fællesskabet, der er omhandlet i artikel 1, 2 og 4, kan anvendes til finansiering af køb og levering af nødvendige varer og materiel til gennemførelse af de humanitære foranstaltninger, herunder opførelse af boliger eller opholdssteder for de berørte befolkninger, udgifter til eksternt, udsendt eller lokalt personale, som deltager i disse foranstaltninger, oplagring, transport, uanset om den er international eller national, logistiske støtte og uddeling af nødforsyninger samt alle andre initiativer, der har til formål at fremme eller muliggøre uhindret adgang til bistandsmodtagerne.

Den kan også anvendes til finansiering af andre udgifter med direkte tilknytning til gennemførelsen af de humanitære foranstaltninger.

Artikel 4

Den bistand fra Fællesskabet, der er omhandlet i artikel 1 og 2, kan desuden anvendes til finansiering af:

- forberedende feasibility-undersøgelser vedrørende de humanitære foranstaltninger, samt vurdering af humanitære projekter og planer

- foranstaltninger til opfølgning af humanitære projekter og planer
- i begrænset og, når det drejer sig om flerårig finansiering, gradvis aftagende omfang uddannelsesaktioner og undersøgelser vedrørende den humanitære indsats
- udgifter til foranstaltninger, der kan synliggøre bistandens fællesskabskarakter
- bevidstgørelses- og oplysningsvirksomhed med henblik på at øge kendskabet til den humanitære problematik, især hos den europæiske offentlighed og offentligheden i tredjelande, hvor Fællesskabet finansierer betydelige humanitære foranstaltninger
- foranstaltninger til udbygning af Fællesskabets koordination med medlemsstaterne, donorlande uden for Fællesskabet, internationale humanitære organisationer og institutioner og ikke-statslige organisationer samt organisationer, der repræsenterer sidstnævnte
- faglige bistandsaktioner, der er nødvendige for iværksættelsen af humanitære projekter, herunder udveksling af teknisk viden og erfaringer mellem europæiske humanitære organisationer og institutioner indbyrdes eller mellem disse og tilsvarende organer i tredjelande
- humanitære aktioner til minerydning, herunder en bevidstgørelsesindsats over for den lokale befolkning for så vidt angår personelminer.

Artikel 5

Fællesskabsfinansieringen i henhold til denne forordning har form af gavebistand.

KAPITEL II

Gennemførelsesbestemmelser vedrørende den humanitære bistand

Artikel 6

De humanitære bistandsaktioner, der finansieres af Fællesskabet, kan iværksættes på begæring af internationale eller ikke-statslige institutioner og organisationer, en medlemsstat eller et modtagertredjeland eller på Kommissionens initiativ.

Artikel 7

1. De ikke-statslige organisationer, der kan nyde godt af en fællesskabsfinansiering til iværksættelse af foranstaltninger i henhold til denne forordning, skal opfylde følgende betingelser:

- a) de skal være selvstændige nonprofit-organisationer i en medlemsstat i Fællesskabet i henhold til lovgivningen i den pågældende stat
- b) de skal have hovedsæde i en medlemsstat i Fællesskabet eller i de tredjelande, der modtager fællesskabsbistanden, idet hovedsædet skal være det faktiske beslutningscentrum vedrørende de foranstaltninger, der finansieres i henhold til denne forordning. Hovedsædet kan undtagelsesvis ligge i et tredjeland, som er donor.

2. Ved fastlæggelsen af, om en ikke-statslig organisation skal have adgang til fællesskabsfinansiering, tages der hensyn til følgende elementer:

- a) dens kompetence med hensyn til administrativ og finansiel forvaltning
- b) dens tekniske og logistiske kapacitet set i relation til den påtænkte foranstaltning
- c) dens erfaring med humanitær bistand
- d) resultaterne af de foranstaltninger, der tidligere er iværksat af den pågældende organisation, bl.a. med fællesskabsfinansiering
- e) dens beredvillighed til om fornødent at deltage i det koordinationsystem, der oprettes i forbindelse med en humanitær aktion
- f) dens evne og beredvillighed til at samarbejde med de humanitære organisationer og græsrodsbevægelser i de berørte tredjelande
- g) dens upartiskhed ved gennemførelsen af den humanitære bistand
- h) dens eventuelle tidligere erfaring i det tredjeland, der er genstand for den pågældende humanitære aktion.

Artikel 8

Fællesskabet kan desuden finansiere humanitære foranstaltninger, som iværksættes af institutioner og internationale organisationer.

Artikel 9

Fællesskabet kan ligeledes, når det viser sig nødvendigt, finansiere humanitære foranstaltninger, som iværksættes af Kommissionen eller specialiserede institutioner i medlemsstaterne.

Artikel 10

1. For at sikre og styrke effektiviteten og sammenhængen i Fællesskabets og medlemsstaterne ordninger for humanitær bistand kan Kommissionen tage alle nødven-

dige initiativer for at fremme en snæver koordination mellem dens egne og medlemsstaternes aktiviteter både på beslutningsplan og på stedet. Med henblik herpå opretholder medlemsstaterne og Kommissionen et gensidigt informationssystem.

2. Kommissionen sørger for, at de humanitære foranstaltninger, der finansieres af Fællesskabet, koordineres og er sammenhængende med foranstaltninger, der gennemføres af internationale organisationer og organer, især dem, der indgår i FN-systemet.

3. Kommissionen bestræber sig på at udbygge samarbejdet mellem Fællesskabet og donorlande uden for Fællesskabet på det humanitære bistandsområde.

Artikel 11

1. Kommissionen fastsætter betingelserne for fordeling, tilvejebringelse og gennemførelse af den bistand, der er omhandlet i denne forordning.

2. Bistanden ydes kun, hvis modtagerne overholder disse betingelser.

Artikel 12

Alle finansieringskontrakter, som indgås i henhold til denne forordning, skal bl.a. indeholde en bestemmelse om, at Kommissionen og Revisionsretten kan foretage kontrol på stedet og i de humanitære partners hovedsæde efter de sædvanlige regler, som Kommissionen fastsætter inden for rammerne af de gældende bestemmelser, navnlig bestemmelserne i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

KAPITEL III

Procedurer for gennemførelse af humanitære foranstaltninger

Artikel 13

Kommissionen træffer afgørelse om nødhjælpsforanstaltninger, der beløber sig til højst 10 mio. ECU.

Nødhjælpsforanstaltninger kan iværksættes, når de:

- opfylder et øjeblikkeligt og udfordreligt humanitært behov, opstået på grund af akutte natur- eller menneskeskabte katastrofer, som f. eks. oversvømmelser, jordskælv og væbnede konflikter eller lignende situationer

— tidsmæssigt er begrænsede til afhjælpning af den pågældende uforudselige nødsituation; der afsættes midler til opfyldelse af de i første led nævnte humanitære behov i et tidsrum på ikke over seks måneder, der er fastsat i finansieringsbeslutningen.

For så vidt angår aktioner, som opfylder disse betingelser og overstiger 2 mio. ECU, skal Kommissionen:

- træffe beslutning
- underrette medlemsstaterne skriftligt derom inden for en frist på 48 timer
- redegøre for sin beslutning på det næste møde i udvalget, idet især anvendelsen af nødhjælpsproceduren skal begrundes.

Kommissionen træffer afgørelse om forlængelse af foranstaltninger, der er iværksat efter nødhjælpsproceduren, efter fremgangsmåden i artikel 17, stk. 3, og inden for grænsen i artikel 15, stk. 2, andet led.

Artikel 14

Det pålægges Kommissionen at undersøge, vedtage, forvalte, overvåge og evaluere de i denne forordning omhandlede foranstaltninger i overensstemmelse med budgetprocedurerne og andre gældende procedurer, bl.a. procedurerne i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

Artikel 15

1. Kommissionen følger fremgangsmåden i artikel 17, stk. 2, når den:

- træffer afgørelse om Fællesskabets finansiering af de beskyttelsesforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 2, litra c), som led i gennemførelsen af de humanitære foranstaltninger
- vedtager gennemførelsesforordningerne til denne forordning
- træffer afgørelse om Kommissionens direkte intervention eller finansiering af medlemsstaternes specialiserede organisationers interventioner.

2. Kommissionen følger fremgangsmåden i artikel 17, stk. 3, når den:

- godkender samlede planer, der skal danne en sammenhængende ramme for foranstaltninger i et land eller en bestemt egn, hvor den humanitære krise vil være langvarig, navnlig på grund af dens omfang og kompleksitet, og godkender den finansielle bevillingsramme for disse planer. I den forbindelse drøfter Kommissionen og medlemsstaterne hvilke forhold, der skal prioriteres ved gennemførelsen af de samlede planer,

— træffer afgørelsen om projekter, til et beløb på over 2 mio. ECU, jf. bestemmelserne i artikel 13.

Artikel 16

1. En gang om året har det i artikel 17 omhandlede udvalg med udgangspunkt i et oplæg fra Kommissionens repræsentant en drøftelse om de generelle retningslinjer for den humanitære indsats det følgende år og om den generelle problematik med koordinationen af Fællesskabets og medlemsstaternes humanitære bistand samt eventuelle generelle eller specifikke spørgsmål vedrørende Fællesskabets bistand på dette område.

2. Kommissionen forelægger også det i artikel 17 omhandlede udvalg oplysninger om udviklingen af instrumenterne til forvaltning af den humanitære bistand, herunder rammekontrakten for partnerskab.

3. Det i artikel 17 omhandlede udvalg underrettes ligeledes om Kommissionens hensigter med hensyn til evalueringen af den humanitære indsats og eventuelt om dens arbejdsplan.

Artikel 17

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til proceduren i dette stykke, forelægger Kommissionens repræsentant udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på en måned ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

3. Når der henvises til proceduren i dette stykke, forelægger Kommissionens repræsentant udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager foranstaltninger, der straks finder anvendelse. Hvis de ikke er i overensstemmelse med den af udvalget afgivne udtalelse, underrettes Rådet dog straks af Kommissionen om disse foranstaltninger. I så fald udsætter Kommissionen gennemførelsen af de foranstaltninger, den har truffet afgørelse om, i et tidsrum på en måned regnet fra datoen for underretningen.

Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse inden for det tidsrum, der er nævnt i ovenstående afsnit.

Artikel 18

1. Kommissionen foretager med jævne mellemrum evalueringer af de humanitære bistandsforanstaltninger, som finansieres af Fællesskabet, for at konstatere, om målene for disse foranstaltninger er nået, og for at fastsætte retningslinjer med henblik på at forbedre effektiviteten af de fremtidige foranstaltninger. Kommissionen forelægger udvalget et resumé af de gennemførte evalueringer, som også omtaler de benyttede eksperters status, og som udvalget efter omstændighederne kan gennemgå. Evalueringsrapporterne stilles til rådighed for de medlemsstater, der anmoder derom.

2. På anmodning af medlemsstaterne og med disses deltagelse kan Kommissionen ligeledes foretage evalueringer af resultaterne af Fællesskabets humanitære foranstaltninger og projekter.

Artikel 19

Efter hvert regnskabsårs afslutning forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en årsberetning, der indeholder et resumé af de foranstaltninger, som er finansieret i løbet af regnskabsåret.

Resuméet indeholder bl.a. oplysninger om de aktører, sammen med hvilke de humanitære foranstaltninger er blevet gennemført.

Beretningen indeholder desuden et resumé af eventuelle eksterne evalueringer vedrørende særlige foranstaltninger.

Kommissionen underretter senest en måned efter sin afgørelse medlemsstaterne om, hvilke foranstaltninger og projekter der er godkendt, med angivelse af beløb, art, modtagerland og partnere, jf. dog artikel 13.

Artikel 20

Kommissionen forelægger tre år efter denne forordnings ikrafttræden Europa-Parlamentet og Rådet en samlet evaluering af de foranstaltninger, Fællesskabet har finansieret under denne forordning, ledsaget af forslag angående

denne forordnings fremtid, og om nødvendigt forslag til ændring af den.

Artikel 21

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i ...

På Rådets vegne
Formand

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Kommissionen sendte Rådet et forslag til forordning om humanitær bistand den 1. juni 1995⁽¹⁾.
2. Europa-Parlamentet afgav udtalelse den 30. november 1995⁽²⁾.

II. FÆLLES HOLDNING

1. Vedtagelse af den fælles holdning

Rådet vedtog den 29. januar 1996 en fælles holdning på grundlag af artikel 130 W i traktaten om Den Europæiske Union.

2. Formålet med Kommissionens forslag

Formålet med forordningen er at basere de eksisterende budgetposter for humanitær bistand på et retsgrundlag, der svarer til behovene og den seneste udvikling i Fællesskabets indsats på det humanitære område.

3. Rådets ændringer i Kommissionens forslag

Der er foretaget visse ændringer og præciseringer af teknisk eller redaktionel karakter, men ellers svarer den fælles holdning, der er vedtaget med kvalificeret flertal efter aftale med Kommissionen, i det væsentlige til Kommissionens forslag for så vidt angår de foranstaltninger, der er fastsat i forordningen.

Hvad angår det udvalg, der skal bistå Kommissionen i dens beslutningstagning, fastsættes der i den fælles holdning i visse tilfælde en procedure af type III.a (artikel 15, stk. 1) og i andre tilfælde en procedure af type II.b (artikel 15, stk. 2). Det skal i den forbindelse bemærkes, at det, i betragtning af bistandens særlige karakter, i den nye artikel 13 i den fælles holdning præciseres, at Kommissionen på de i denne artikel nævnte betingelser kan træffe beslutning om nødhjælpsforanstaltninger, der beløber sig til højst 10 mio. ECU.

4. Parlamentets ændringer

Bortset fra ovennævnte bemærkninger har Rådet inkorporeret en betydelig del af Europa-Parlamentets ændringer i sin fælles holdning. I nogle tilfælde, hvor Rådet har godkendt hele substansen eller en del heraf i en ændring, har det dog anbragt den andetsteds i teksten eller ændret dens formulering.

Rådet har således godkendt ændring nr. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19 og 20.

Rådet, som har baseret sig på Kommissionens ændrede forslag, der er udarbejdet som følge af Parlamentets udtalelse, har ikke godkendt ændring nr. 1, 2, 3, 6, 16, 17, 21, 22 og 23.

⁽¹⁾ EFT nr. C 180 af 14. 7. 1995, s. 6.

⁽²⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 13/96

fastlagt af Rådet den 29. januar 1996

med henblik på vedtagelse af Rådets forordning (EF) nr. .../96 om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport

(96/C 87/06)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Indførelsen af en fælles transportpolitik indebærer bl.a., at der fastsættes fælles bestemmelser for adgang til markedet for international godstransport og personbefordring ad indre vandveje på Fællesskabets område; disse bestemmelser skal medvirke til gennemførelsen af det indre marked på transportområdet;

en ensartet ordning for adgang til markedet kræver endvidere, at der sikres fri udveksling af tjenesteydelser ved, at alle restriktioner over for virksomheder, der yder tjenester på dette område, på grundlag af nationalitet eller som følge af, at virksomheden er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor tjenesten ydes, fjernes;

efter de nye medlemsstaters tiltrædelse gælder der forskellige ordninger medlemsstaterne imellem for den internationale trafik og for transit gennem medlemsstaterne ad indre vandveje, fordi der er indgået bilaterale aftaler mellem visse medlemsstater og en ny medlemsstat; der må derfor fastsættes fælles bestemmelser for at sikre, at det indre marked fungerer tilfredsstillende på transportområdet, og især for at undgå konkurrenceforvriddning og forstyrrelse i den pågældende markedsordning;

denne foranstaltning henhører under Fællesskabets enekompetence, og den tilstræbte målsætning kan kun opnås ved, at der fastlægges ensartede og bindende regler —

Artikel 1

Denne forordning finder anvendelse på godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne og på transitsejlds gennem disse.

Artikel 2

Enhver transportvirksomhed, der udfører godstransport eller personbefordring af indre vandveje, kan udføre transport som omhandlet i artikel 1 uden forskelsbehandling begrundet i nationalitet eller etableringssted på betingelse af, at

- den er etableret i en medlemsstat i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning
- den i denne medlemsstat har tilladelse til at udføre international godstransport eller personbefordring ad indre vandveje
- den til disse transporter anvender fartøjer, der er beregnet på sejls ad indre vandveje, og som er registreret i en medlemsstat, eller at den, såfremt de ikke er registreret, er i besiddelse af en attest for, at fartøjerne hører til en medlemsstats flåde, og
- den opfylder betingelserne i artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 3921/91 af 16. december 1991 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern godstransport og personbefordring ad indre vandveje i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende⁽⁴⁾.

Artikel 3

Denne forordning berører ikke de rettigheder, som transportvirksomheder fra tredjelande har i henhold til den reviderede konvention om sejls på Rhinen (Mannheimkonventionen) og konventionen om sejls på Donau

⁽¹⁾ EFT nr. C 164 af 30. 6. 1995, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 301 af 13. 11. 1995, s. 19.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 15. november 1995 (endnu ikke offentliggjort i Tidende), Rådets fælles holdning af 29. januar 1996 (endnu ikke offentliggjort i Tidende) og Europa-Parlamentets afgørelse af ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 373 af 31. 12. 1991, s. 1.

(Beograd-konventionen), eller rettigheder, der følger af Fællesskabets internationale forpligtelser.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i . . .

På Rådets vegne
Formand

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Den 30. maj 1995 forelagde Kommissionen Rådet et forslag til forordning med hjemmel i artikel 75, stk. 1, i EF-traktaten, om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport.

Europa-Parlamentet afgav udtalelse den 15. november 1995⁽¹⁾. Parlamentet har ikke fremsat ændringsforslag til Kommissionens forslag.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse den 13. september 1995⁽²⁾.

Rådet har fastlagt sin fælles holdning i overensstemmelse med artikel 189 C i EF-traktaten den 29. januar 1996.

II. FORMÅLET MED FORSLAGET

Formålet med Kommissionens forslag er retligt at sikre fri adgang for EF-medlemsstaternes transportvirksomheder til transport ad de indre vandveje mellem medlemsstaterne og transitsejlad gennem disse. Således er transporten ad de indre vandveje mellem medlemsstaterne og transitsejlad gennem disse for tiden kun delvis undergivet EU-bestemmelserne for adgang til markedet. Forslaget opfylder i øvrigt Domstolen for De Europæiske Fællesskabers dom af 22. maj 1985 i sag 13/83 (Europa-Parlamentets passivitetssøgsmål mod Rådet).

Endnu en grund til, at Rådet er nødt til at vedtage bestemmelser om adgang til markedet for transport ad de indre vandveje mellem medlemsstaterne og transitsejlad gennem disse, er Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union; Østrig har nemlig indgået bilaterale aftaler med to medlemsstater af Den Europæiske Union om sejlad ad indre vandveje, der ikke er forenelige med princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på dette område.

III. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

Den fælles holdning, som Rådet har fastlagt, medfører visse ændringer af Kommissionens oprindelige forslag, for hvilke der redegøres nedenfor.

Artikel 1

Ordene »pour les trajets effectués« er blevet udeladt, således at denne artikels ordlyd kommer til at svare til forslagens overskrift.

Artikel 2, tredje led

Ordene »de la navigation intérieure« er tilføjet efter ordet »fartøjer« (»bateaux«) for at gøre det klart, at fartøjer, der anvendes på indre vandveje og til søs, er udelukket fra anvendelsesområdet.

I samme led er ordene »fået udstedt« (»couverts par«) ændret til ordene »i besiddelse af« (»disposant de«) af redaktionelle grunde.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i Tidende.

⁽²⁾ EFT nr. C 301 af 13. 11. 1995, s. 19.

Artikel 2, fjerde led (nyt)

Dette led er tilføjet, fordi Rådet har fundet, at det er nyttigt at etablere en udtrykkelig parallelisme med forordning (EØF) nr. 3921/91 (forordningen om kystfart) for at sikre, at de samme ordninger anvendes i forbindelse med denne forordning.

Artikel 3

Resten af sætningen efter ordene »Det Europæiske Fællesskabs internationale forpligtelser« (»Communauté européenne«) er udeladt, da Rådet skønner, at angivelsen »rettigheder som følge af Det Europæiske Fællesskabs internationale forpligtelser« (»droits découlant des obligations internationales de la Communauté européenne«) var tilstrækkelig nøjagtig, og at det ikke var nødvendigt at henvise til en gruppe tredjelande.
